

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

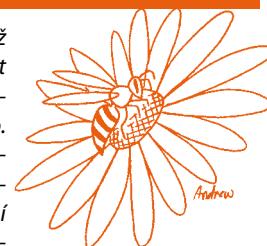
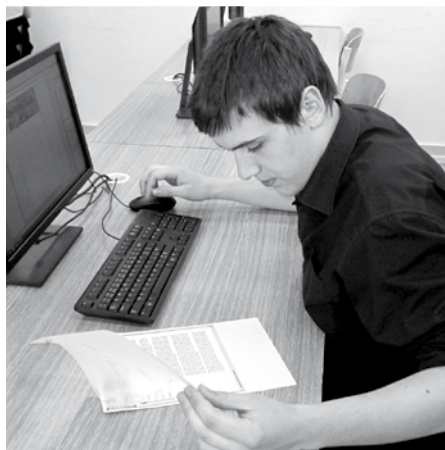
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, je to tady, maturity se rozjely na plné obrátky. Dozorovala jsem u písemných zkoušek. Maturanti to mají velmi náročné. V pondělí dopoledne proběhl test z češtiny, odpoledne slohová práce (vybírali z deseti témat). V úterý dělali angličtinu. Dopoledne psali poslechový test a didaktický test (dvoujzkouška bez pauzy), odpoledne psali písemnou práci (dva texty). Další dny psali test z matematiky a němčiny. Poté je čekaly praktické zkoušky z odborných předmětů a další týden ústní zkoušky z češtiny, angličtiny, němčiny a odborných předmětů. Mají toho až nad hlavu, maturitní zkouška se vlivem státního zásahu rozrostla na giganta velkých rozměrů. Jediná výhoda, kterou maturující letos měli, byla volba mezi matematikou a cizím jazykem. To už příští rok zřejmě možné nebude. Uvidíme, co nás čeká a co nás nemine. Vše se táhne nesmírně dlouho, maturanti dostanou vysvědčení až 15. června a my s tím nic neuděláme, nemůžeme. Mám pocit, že vysoké školy budou dělat přijímací pohovory o prázdninách. Chudáci studenti! Než jsem se nadála, máme tolik materiálu pro nové číslo, až se bojím, že se to sem všechno nevejde. A tak se budu zase moc těšit

na vaše reakce, až mě budete potkávat a říkat, co se vám líbilo a co vám chybělo. Na stránkách se pyšníme solidním umístěním v celostátní soutěži grafiků, úspěchem v projektu „Studenti čtou a píšou noviny“, neboť student Jakub Štuler byl vybrán a za odměnu za svůj článek poletí do Bruselu! Olda Dudek z 1. S se zase umístil mezi prvními deseti autory v soutěži o nejlepší komiks, a tak si jel pro ocenění do Prahy. Je toho spousta, o čem si budete číst. Děkuji členům redakční rady za skvěle odvedenou práci a zároveň se loučím s maturantkami Míšou (MišCA), Markétou (Chucky) a Petrou (Boudý). Ať jim štěstí přeje! Budou nám moc chybět, ale co se dá dělat, každého dne se něco končí, něco překrásného se končí. A tak končí i tenhle školní rok, který utekl jako voda. O prázdninách si všichni odpočineme, užijme si dvou měsíců sladké zahálky a v září zase tady u nás na polygrafce!

Iva Šabatová

Praktické maturity
anebkdyž to znáš,
jde to snáz

BEZEVSEHO

ÚNOR

☑ Hlavní akcí února byl relaxační večer, ve kterém si mohli jeho účastníci pod vedením paní vychovatelky Obergruberové vyzkoušet autogenní relaxační trénink, Jacobsonovu relaxační metodu, vizualizaci, imaginaci, příjemnou aromamasáž obličeje a masáž pěnovými míčky.

☑ Pro třetíandý ze třetí skupiny měla paní vychovatelka Obergruberová připravenou besedu na téma „Péče o tělo, péče o zdraví“, pro ty starší pak psychoaktivitu jako „Časový koláč“, „Životní cíle“ a „Smrtná postel“, jejichž společným tématem byl timemanagement, aneb „Jak žít, abychom prožili smysluplný život“. Touto schůzkou jsme se také rozloučili na DM s Markétkou, která odešla bydlet do soukromí, vzpomínali jsme na všechno prožité a tak trochu smutnili.

☑ Paní vychovatelka Trejtnarová se se svými žáky věnovala etice, ale také šikaně, paní vychovatelka Machová pak péči o zevnějšík a dekorativní kosmetice.

BŘEZEN

☑ V březnu se na intru uskutečnila akce s názvem „Čajový dýchánek aneb o čem se mluví za zavřenými dveřmi“. A o čem se mluvilo za zavřenými dveřmi? Témata byla opravdu různorodá: rasismus, Romové, gayové a jejich postavení ve společnosti a právo mít děti, citová deprivace, výchova versus genetika apod.

☑ Ve skupině paní vychovatelky Obergruberové se řešilo téma „Význam pohybu pro zdraví“ (beseda pro třetí ročník) a „Strach, stres, relaxace“ (beseda pro čtvrtý ročník).

☑ Skupina paní vychovatelky Trejtnarové besedovala o agresivitě a domácím násilí a skupina paní vychovatelky Machové o válce (příčiny, následky, demagogie vůdců), ale také o smyslu pro povinnost.

DUBEN + KVĚTEN

☑ Díky sportovní Martině se v dubnu na DM začalo opět po dlouhé době cvičit, a to metodou PILATES.

☑ Je škoda, že je to na DM jediná sportovní činnost. Hřiště na dvoře nám pomalu, ale jistě zarůstá trávou. Kde jsou ty časy, kdy se tam hrával každý den volejbal, fotbal, nohejbal... Nějak najednou nejsou lidi. Oni sice jsou, ale bohužel tráví čas jen ve svém virtuálním PC světě.

☑ Psychoaktivita „Kamínky“ umožnila nejstarším holkám ze 4. P zamyslet se nad svými slabými, ale především silnými stránkami, nad tím, co umí a ovládají, na čem mohou v životě stavět.

☑ Dívky ze 3. P a 3. S se zabývaly tématem „Domácí násilí, sexuální zneužívání a týrání“.

☑ V květnu se zásluhou výborného nápadu paní učitelky Šabatové uskutečnil pro obyvatele „intru“ koncert nově vzniklé rumburské skupiny Náhodou, který se setkal s velkým ohlasem.

☑ Tradičně s blížícími se maturitami začíná být na DM trochu smutno, protože své zabydlené pokojíky opouštějí maturantky a zdem internátním a tedy i nám všem bude ještě dlouho trvat, než si zvykneme, že tu chybí jejich smích...

☑ Holky, ať se vám v životě daří dobře a přijedte se někdy podívat a vzpomínat! -lo-

Z KUŘÁKŮ NEKUŘÁKY...

Přes 50 % žáků naší školy kouří, z nich velká část pravidelně. Mnozí by rádi přestali, ale ono to stále tak nějak nejde.

Přináším dva malé anonymní rozhovory s těmi, kteří svůj boj vyhráli.

■ **INTERVIEW PRVNÍ (studentka):**
Jak dlouho jsi byla pravidelnou kuřačkou?

Asi dva roky, začala jsem už na ZŠ.

Proč jsi začala kouřit?

Zkoušeli to spolužáci kolem mě, chtěla jsem to zkusit taky...

Jak dlouho už nekouříš?

Asi rok.

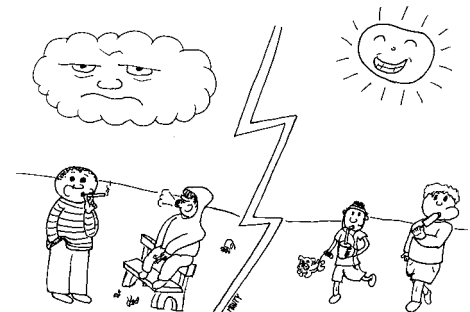
Co bylo důvodem, motivací k tomu, že jsi přestala?

Především peníze, když jsem si uvědomila, kolik mě to stojí peněz. A taky komu se líbí holka s cigárem? Jsem ráda i kvůli zdraví.

Jakou cestu k nekouření jsi zvolila?

Prostě jsem si jednoho dne řekla, že si další krabičku už nekoupím. A bylo to.

Děkuji za rozhovor a přeju, ať vydržíš...

■ **INTERVIEW DRUHÉ (student):**

Jak dlouho jsi kouřil?

Pět roků, už od základní školy.

Proč jsi začal kouřit?

Kouřili ostatní, lákalo mě to zkusit taky.

Zkoušel jsi už v minulosti přestat kouřit a pokud ano, kolikrát a proč to nevyšlo?

Pokusil jsem se o to už dvakrát, ale měl jsem příliš slabou vůli.

Jak dlouho už teď nekouříš?

Více než měsíc.

Jakou metodu odvykání jsi zvolil?

Zásadní byla změna návyků, přestal jsem ráno chodit ven, vyloučil jsem pití kofeinu...

Co bylo na odvykání nejtěžší?

Zbavit se fyzické závislosti, potřeby držet něco stále v ruce.

Co tě nejvíce motivovalo k tomu, abys přestal kouřit?

Mým hlavním důvodem byly finance.

Myslíš, že tentokrát už to dokážeš?

Ano, věřím si, že tentokrát to vydržím.

Děkuji za rozhovor a držím palce.

-lo-

Dnešní anketa je má poslední. Tématem bude něco, do čeho jsem byla sama zapojená. Každý člověk má v sobě alespoň kousek dobra. Ale ne úplně každý má kladný názor na charitativní sbírky, do kterých se zapojují i studenti z naší školy. Pojďme zjistit, jaké názory panují u nás ve škole. A tentokrát bych se mohla vyjádřit i já, když už je to má poslední anketa. Tak tedy jdeme do toho...

ANKETA

LENKA OBERGRUBEROVÁ

Svoji odpověď začnu úryvkem z novínového článku: „Češi bohužel dávají velmi málo peněz na charitu, pouze každý pátý! V Evropě jsme na předposledním

místě, za námi už je jen Turecko, naopak nejtěšnější jsou Švédové.“

Do sbírek se studenti naší školy zapojují už skoro deset let. Kdysi se nám ve sbírce podařilo vybrat i téměř 20 000,- Kč, dnes považujeme za úspěch vybrat 3 000,- Kč.

Je to pochopitelné, lidé zvláště tady na „severu“ jsou v čím dál tíživější sociální situaci a také se v minulosti několikrát stalo, že sbírky byly zneužity podvodníky, což si veřejnost vždycky velmi dlouho pamatuje.

Na druhé straně náš stát není bohatý a nedokáže plnohodnotně pomoci všem těm, kteří jsou nějakým způsobem v životě handicapovaní, a proto na státu závislí. A to je právě prostor pro neziskové organizace, které těmto lidem dokážou pomoci a zlepšit jim kvalitu života. Ta „dvacka“, kterou člověk věnuje na sbírku, většině lidí jejich finanční rozpočet naruší a z této „dvacký“ může vzniknout částka peněz, která dokáže pomoci velice výrazně. Sbírkami, do kterých se už po léta zapojují naši studenti, ale mají význam nejen pro lidi, kterým je jejich výtěžek určen, ale i pro samotné studenty, kteří ve sbírce získají mnoho pozitivního. Učí se oslovovat lidi, učí se vyrovnat s odmítnutím, učí se toleranci k jiným názorům i trpělivosti a vytrvalosti. Konají dobro a mají z toho dobrý pocit. Poznají lépe sami sebe – dozvědí se o sobě, zda by se v budoucnu mohli či nemohli žít oslovováním a přesvědčováním lidí. Prezентují naši školu a také si tuto zkušenost budou moci jednou zapsat do svého životopisu, až si budou hledat zaměstnání.

Ještě bych chtěla ubezpečit ty, kteří nevěří, že peníze ve sbírkách nebudou zneužity, že sbírky, do kterých se zapojuje naše škola, jsou už po léta opravdu prověřené. (Například sbírka „Pozvedněte slabé“ zve své dobrovolníky, aby se zúčastnili předávání peněz té organizaci, které byly určeny. V letošním roce například pro rumburskou charitu. Do charity je možno kdykoliv zajít a přesvědčit se, jak byly peníze využity. Sbírkou „Červená stužka“, která pomáhá lidem nemocným AIDS, se kromě toho věnuje prevenci – její pracovník byl na podzim tohoto školního roku ve 4.P, kde pro ni udělal zdarma velmi poutavou a zajímavou besedu.)

Takže – díky všem, kteří sbírky podporují. Jak sebemenším finančním příspěvkem, tak svou účastí jako dobrovolník.

MARKÉTA ČERNÁ (4.S)

Pro mě byly sbírky velkou zkušeností. Zjistila jsem, že to není nic lehkého, přesvědčovat lidi, aby se vzdali svých peněz pro cizí. Ale zažila jsem

sbírky, které byly opravdu velmi úspěšné, jako například Červená stužka. Tu jsem podporovala asi ze všech ostatních sbírek, do kterých jsem se zapojila, nejradši. Nejhorší ze všeho bylo, že všechny sbírky probíhaly v zimním období, a to nebylo zrovna nejpříjemnější. Nu což, udělala jsem tím dobrý skutek a to mi stačí.

KLÁRKA GRUNDZOVÁ (4.P)

Charitativních sbírek jsem se zúčastňovala po tři roky studia na této škole. Tento čtvrtý rok jsem je vynechala. Získala jsem mno-

ho zkušeností a zjistila, jací jsou lidé. Někteří rádi přispějí, další vám nadávají a někteří vás ani nepozdraví. I přes odpor lidí jsem se nenechala odradit. Není to tak jednoduché, jak se ostatním lidem zdá. Ale i přes to všechno jsem ráda, že jsem tuto zkušenost získala.

PĚTA BADOVÁ (4.S)

Běhání po městě a vybírání peněz pro různé charity mě upřímně moc nebavilo. Jelikož jsem to dělala zrovna

v zimním období a to nebylo zrovna nijak příjemné. Navíc díky nepříznivému počasí nebyli lidé moc ochotní, ale jinak to беру jako zkušenost do života.

DÁDA PAVLÍKOVÁ (3.S)

Charitativních sbírek se účastním spíše pasivně, u nás na škole nechodím vybírat. Ale pokud se za mnou holky sta-

ví a mám u sebe drobné, přispějí. Jsem ale taková, že si vybírám, na co přispějí. Ráda přispějí na rakovinu prsu, slepecké psy, dětské domovy a handicapované. Asi to bude znít sobecky, ale na narkomany a alkoholiky nepřispějí. Rakovinu si nikdo nekoupí, slepotu si nikdo také nepřeje a ani děti nedonutí své rodiče je odložit. Ale narkomani a alkoholici si tuto cestu vybrali sami. Ano, není správné jim nepomoci, ale mám lepší pocit, když přidám na děti a podobně. Taky jde o to, že pokud mě každý druhý den ně ulici zastaví tři sbírky, nejsem už tak štedrá. Jednou do měsíce ráda nějakou korunku přidám.

-Chucky-

DEJTE ŠANCI DĚTEM ULICE

Tak se jmenuje třetí sbírka, do které se zapojili studenti naší školy v tomto školním roce.

Výtěžek sbírky je určený na dobudování a provoz Domu šance, alternativně – vzdělávacího centra a životního zázemí pro mladé lidi ve věku studentů naší školy, kteří se ocitli z nejrůznějších důvodů, ale především po opuštění dětského domova, na ulici.

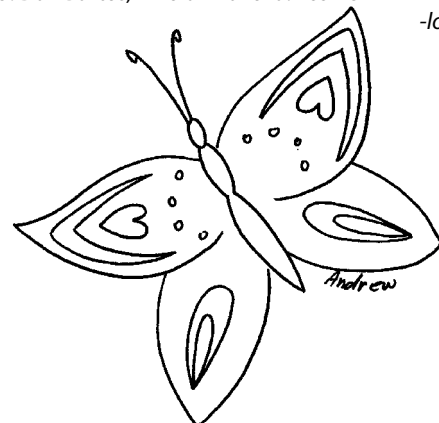
Existence tohoto domu je pro tyto dospělé „děti“ šancí na to, aby začaly žít normálním životem.

Prodejem propisovacích tužek smontovaných v pracovních dílnách Domu šance se podařilo získat 2 370 Kč.

Zúčastněné dvojice a jejich výsledky:

1. Petr Grieš, Jakub Jiřík: 664 Kč
2. Kristýna Nyšová, Ivona Jirušová: 661 Kč
3. Veronika Šálková, Marie Nespěšná: 460 Kč
4. Markéta Čondlová, Štěpánka Berková: 300 Kč
5. Dan Bartoš, Nikola Nvuková: 285 Kč

-lo-

Rozhovor s panem HAMPRECHTEM

Tohoto člověka jsem si vybral z jednoho prostého důvodu, že je to jeden z velmi potřebných lidí na naší škole. Nepočítám učitele, kteří jsou také velice důležití. Pan LIBOR HAMPRECHT je řezač. Je to vlastně takový

článek mezi tiskařem a knihařem. Bez něj se prostě nemůžeme obejít. Když jsem ho šel požádat o rozhovor, zrovna jsem ho zastihl v plném pracovním nasazení.

Pane Hamprecht, na jakou školu nebo školy jste chodil a jaké jsou vaše vzpomínky na spolužáky??

Chodil jsem na střední školu v Ústí nad Labem, vystudoval jsem obor laborant. Na své spolužáky mám velice kladné a dobré vzpomínky.

Jste na naší škole rád?

Ano, jsem zde rád. Těší mě, že můžu dělat nějakou užitečnou práci.

Co nejraději děláte ve svém volném čase?

(zamyšlení) Já žádný volný čas nemám.

Blíží se maturity, co byste vzkázal našim maturantům a nejen jim, ale i všem žákům?

Já nevím, co bych jim vzkázal, asi jen toto: UČIT SE, UČIT SE, UČIT SE.

Kterou část školního roku máte nejraději?

Mně je to v podstatě jedno. Já si nikdy nestěžuji, ale jestli si mám vybrat, tak asi čas kolem Vánoc. Je to chvíle pohody, radosti a očekávání.

Mockrát Vám děkuji za rozhovor. A na koho se můžete těšit v dalším čísle? Nechte se překvapit.

-Fry-

Je to tu. Řekla bych, že až světelnou rychlostí se blíží čas maturit. Už jen pár dní. Jen kratičký čas nám zbývá. Ale pořád si neuvědomuji, že vše brzy skončí. Z obyčejného studáka se stane vysokoškolák neb věčný pracant. Dovolila jsem se zeptat několika spolužáků na dvě otázky.

VÝSLECH MATURANTŮ

Jak probíhá tvá příprava na maturitu? A jaké máš plány po maturitě?

TOMÁŠ KOŘÍNEK:

1. Nijak zvláště, ke snídani okruh z polygrafie, k večeři okruh z technologie a po večeři knížku. Od doby co jsem poprvé otevřel Hemingwaye nemám problémy se spánkem. Už asi půl roku. Jsem zatím v klidu, ale ono to přijde.

2. Deutschland, Deutschland über alles.

MICHAELA CASKOVÁ:

1. Moje příprava probíhá už od října. Je to velmi náročný a dlouhodobý proces.

2. Po maturitě bych chtěla studovat na vysoké škole. Doufám, že se mi to povede, protože se už velmi těším na vysokoškolský život. Budu studovat obor, který mě baví, tím pádem pro mě budou přednášky ještě zajímavější.

HELENA TOMANOVÁ:

1. Má příprava probíhá systematicky nesystematicky. Snažím se všechny okruhy dodělat do půlky května a potom je budu asi každý večer pročítat, vždy jeden za večer, jiný plán nemám.

2. Plánuju vysokou školu – pedagogiku, ale kdo ví, zda mě tam vezmou, a kdo ví, zda ještě udělám to nejdůležitější, maturitu!

JAN MENŠÍK:

1. Příprava probíhá.

2. Po maturitě buď brigáda nebo půjdu někam na částečný úvazek a chtěl bych si udělat výuček z tiskařiny.

MARKÉTA ČERNÁ:

1. Přípravy probíhají asi jako u každého. Není to na sto procent, ale přesto probíhají.

2. Po maturitě se chystám na vysokou školu managementu do Jindřichova Hradce.

KATEŘINA VÁŇOVÁ:

1. Sice probíhá, ale jinak, než jsem si to představovala, navíc probíhá současně s přípravou na VŠ.

2. Vysoká škola? Jakékoliv zaměstnání, možná i vycestování minimálně na rok do Anglie.

A protože moji drazí spolužáci jsou „srabi“ (a já s nimi), nikdo jiný mi nebyl schopen odpovědět na tak jednoduché otázky. Teď můžete jen čekat, jak vše dopadne...

-Boudý-

Vyslýchání studenti zachyceni při praktických maturitních zkouškách.

Ivona Jirušová se vyjadřuje tancem

Milí čtenáři, tentokrát se mi dostalo úkolu velmi příjemného. Vyzpovídal jsem totiž jednu zajímavou osobu s jedním velmi zajímavým koníčkem, která navštěvuje naši školu. V úvodu jen prozradím, že se jedná o zástupce něžného pohlaví, nicméně detaily se už dozvíte v samotném rozhovoru. Přeji příjemné počtení.

Tak se nám představ - jméno, příjmení, třída, kde bydlíš, kolik je ti let a jak ti doma říkají?

Jmenuji se Ivona Jirušová, bydlím v Mikulášovicích, je mi 20 let. Chodím do třídy 1. S a říkájí mi normálně Ivono.

Ty děláš scénický tanec. Můžeš mi nastínit, co to vlastně je?

Je to tanec, který se zaměřuje na vyjádření pocitů pohybem těla (tancem).

Jak ses k tomu dostala? Proč zrovna to?

Moje trenérka (zakladatelka taneční školy Step by step - viz. níže) to vyučuje, zeptala se mě, jestli bych nechtěla u ní tancovat. A tak jsem si udělala první stupeň, který obshazuje 7 tříd.

Po základní škole jsem odešla na střední školu do Liberce, proto jsem nepokračovala dále (na takové základní umělecké škole existuje i druhý stupeň, který je nazvaný ABSOLUTORIUM, tím je tento obor tance ukončený, obshazuje 4 třídy).

Osobně si myslím, že jsou to každopádně nové zkušenosti, každý tanečník by si měl vyzkoušet nejrůznější typy tance a obohacovat tak svůj taneční projev. Proto to dělám.

Jak dlouho už to děláš?

Tuto ZUŠ dělám osmým rokem, jinak tanci se věnuji už 13 let.

Máš za sebou nějaké úspěchy?

Byli jsme mistři České republiky. Jsou ale i slabší sezóny, nicméně držíme se své úrovně. S uměleckou školou takové úspěchy nemáme, ale jsme několikrát oceněni za velmi působivé vyjádření choreografie, což je ve scénickém tanci velmi důležité.

Čeho bys chtěla dosáhnout?

Věnovat se každopádně tanci nadále. Jinak v této době bych určitě chtěla mít dobrou práci po všech stránkách nebo spíš mít štěstí (smích).

Kolik do toho investuješ času? Peněz?

Věnuju se tomu každý den. Peníze to určitě stojí...

Jaké jsou tvoje jiné mimoškolní aktivity? Co ráda děláš ve volném čase?

U nás v Mikulášovicích máme TŠ Step by Step, kam tedy chodím tancovat. Postupem času jsem dospěla k tomu, že vymýšlím taneční pasáže, takže jsem takový poloviční choreograf. S choreografií s názvem Give mi your dream jsme byli na regionálním kole v Ústí nad Labem, odkud jsme si odvezli zlatou medaili, což znamená postup na mistrovství ČR. Tak doufám, že to tam dopadne podobně. Jinak všeobecně mě baví sport, takže turistika, plavání atd.

Ty už jsi jednu školu dodělala. Co to bylo za školu a obor? Co tě vedlo k tomu jít na polygrafku? Líbí se ti tady?

Jsem reklamní aranžér s osvědčením na propagaci a reklamu. Má to hodně společného, proto jsem tady. Jde o to mít kvalifikaci a hlavně mám se co učit (možná i lituji, že jsem sem nešla už dříve). Takže ano, líbí se mi zde u vás!

Řekni mi něco o sobě, co si myslíš, že je zajímavé. Pověz, jakou hudbu posloucháš, jaký film máš ráda atd.

Z hudby poslouchám absolutně vše. A filmy? Z české kinematografie - Všechno nejlepší (Preiss je borec), ze zahraniční - Hanební pancharti a seriál Top Gear (jedině).

Máš přítele?

Svatba! (Nekompromisní odpověď a následně se lehce pousměje - pozn. redaktora)

Chtěla bys na závěr něco sdělit?

Děkuji, že jste mi dali možnost něco napsat o mé tvorbě. A přeji jen samé úspěchy časopisu Bezevšeho. Vaše práce je super.

Tak doufám, milí čtenáři, že se vám tento rozhovor líbil, a Tobě, Ivono, děkuji za krásné odpovědi a přeju Ti jen to nejlepší v životě a plno dalších úspěchů do budoucna.

Tak zase někdy! Váš sexy Petr (pro lidi, co mě nemají rádi, jen Petr!)

-Disco Stue-

Uplynulé období bylo pro Střední odbornou školu mediální grafiky a polygrafie v Rumburku ve znamení investic do zařízení odborné výchovy a tím i do modernizace výroby, která je nezbytně spojena s motivací a přípravou žáků na budoucí povolání.

POLYGRAFKA se modernizuje

Pro reprodukční grafiky byla jedna z učeben vybavena nejmodernějšími počítači Apple iMac pro tvorbu grafiky a další učebna byla vybavena PC pro tvorbu webových stránek. Na obě platformy byl nainstalován balíček Adobe Design Premium CS4 a pro následný školní rok bychom rádi doplnili výuku programem QuarkXPress 9 CZ.

Nejvýraznější technologická změna je vázána k měsíci březnu, kdy byla uvedena do provozu osvitová jednotka Prosetter P74 od firmy Heidelberg, kdy přenos dat z počítače pro ofsetový tisk je převáděn přímo na tiskovou formu (CtP). Zařízení pomocí fialové laserové diody zpracovává fotopolymerové desky do formátu B2 v rozlišení 2400-3400 dpi při výkonu dvacet desek za hodinu. Osvitová jednotka je doplněna vyvolávacím automatem pro tiskové desky Glunz Jansen Raptor 68 Polymer a dále komplexním workflow systémem Prinect Prepress Manager pro řízení procesů, normalizaci a automatizované zpracování dat v předtiskové přípravě. Nezbytným doplňkem je programové vybavení Prinect Signastation, které obsahuje veškeré nástroje pro vytváření digitální montáže.

Závěrem bych chtěl poděkovat jednateli společnosti Heidelberg Praha inženýru Martinu Prouzovi, absolventu naší školy (1987), který nám k tomuto CtP včetně workflowu dopomohl, a doufám, že tiskárně, škole a hlavně našim žákům bude toto zařízení ku prospěchu.

- iša -

Jak jsme dobývali SVĚT KNIHY

V pátek 18. 5. jsme spolu s Oldřichem Dudkem a Pavlem Hiresem navštívili pražskou výstavu Svět knihy za pedagogického doprovodu paní učitelky L. Limberské. Oldřich, také známý pod svou uměleckou přezdívku Monty, se umístil mezi prvními deseti v národní soutěži o nejlepší komiks. Jeho vítězné dílo bylo otištěné v minulém čísle Bezevšeho.

Cesta do Prahy proběhla... řekněme ne zrovna hladce. Ve školní Octavii bylo na zadních sedáčkách přeci jen trochu málo místa pro tři lidi, a tak asi prvních dvacet minut létaly vzduchem různé nadávky. Mimo to jsme po chvíli zjistili, že jsou z autoservisu špatně dotažená kola. Nakonec se nám podařilo úspěšně dojet a společnými silami se z parkoviště dostat ke správnému vchodu výstaviště.

Všechna křídla byla doslova narvána stánky různých nakladatelství či delegací z cizích

zemí. Myslím, že každý by si tu našel něco, co by ho zaujalo. Vybírat totiž opravdu bylo z čeho. Poměrně dost stánků rozdávalo časopisy a knížky zadarmo nebo se slevou. Já jsem si nakonec odnesl věci za několik stovek korun, přitom jsem utratil jen třicet. Po chvíli rozchodu jsme se sešli u vyhlášení cen za nejlepší komiks. Konkurence byla dost silná, některé komiksy byly krásně výtvarně zpracovány. Olda nakonec získal cenu za čtvrté až desáté místo, potřásl si rukou s autory komiksu Alois Nebel Jaroslavem Rudišem a Jaromírem Švejdíkem, obdržel diplom a tašku s nějakými drobnostmi. Poté jsme měli znovu rozchod a možnost si výstavu znovu prohlédnout. Já jsem se zdržoval ve stánku japonské delegace, složil si tam dvě origami a zabrousil do ně-

kolika knížek a časopisů. Pavel chodil po výstavě a sháněl známé osobnosti na rozhovor do Bezevšeho a Oldřich se držel při mně, protože „nevěděl, kam má jít a nic ho tady vlastně moc nezaujalo“.

Cesta zpátky již naštěstí proběhla mírumilovně a bezpečně jsme dorazili do Rumburku po čtvrté hodině odpolední.

-Peeter-

Ahoj, čágo, zdarec,

Jmenuji se PAVEL HIRES a chodím do třídy 1. S. Jsem novým členem redakční rady BEZEVŠEHO.

Jak jsem se sem dostal? Bylo to tak, že najednou k nám do třídy vstoupila mně neznámá paní učitelka (I. Šabatová) a v ruce měla štos BEZEVŠEHO, který nám rozdala. Hned jsem jím začal listovat. Naprosto mě tento časopis dostal do kolen, nejen svým zpracováním, ale i pro svou různorodost. Hned druhý den jsem vyhledal onu učitelku s otázkou, jestli by se i takový nováček jako já mohl na časopise podílet. Neodmítla. To jsem rád.

Pár slov o mně. Ve svém volném čase se zabývám: rekreačním plaváním, muzikou, dále pak turistikou nebo cyklistikou spojenou s geocachingem. Co mám rád? Tak asi jako každý kluk, muž, chlap dobré pivo, ženy a zpěv.

Jak poznáte, že jsem psal zrovna nějaký článek, který se vám třeba i líbil? Jednoduše pod článkem bude -Fry-. Doufám, že se vám budou články ode mě líbit.

-Fry-

POLYGRAFKA NA POLYGRAFU

Veletrh Reklama – Polygraf, na který se z naší školy vypravily třídy 2.S a 3.P, proběhl ve dnech 20. - 22. března. Pedagogický doprovod nám dělaly paní učitelky I. Šabatová a A. Galbavá. Celkově se naše polygrafická výprava povedla. Dohromady se na výstavě představilo více než 330 vystavovatelů, takto nepřehledné množství informací bylo těžké vstřebat i pro nejdolnější z nás, přesto si každý našel něco, co ho zaujalo a obohatilo jeho vnímání současných trendů v reklamě.

V kostce by se dalo říct, že nejrozsáhlejší sortiment předvedly firmy zabývající se výrobou flash disků všemožných tvarů, od stylizovaných autobusů a jiných motorových vozidel až po překvapivě detailní zpodobnění mužských pohlavních orgánů. Jistý náznak inovace se však i v tomto stánku plněn penisů objevil. Automatické vyšívací stroje řízené počítačem a digitální tiskové stroje umožňující potisk triček i jiných textilií až 254 barvami bez potřeby pevné tiskové formy jsou velkým krokem vpřed, urychlují výrobu a umožňují produkci levnějších a kvalitnějších výrobků než dosavadní výrobní postupy.

Exkurze byla jistě přínosem pro všechny studenty polygrafických oborů, proto bych se rád podíval i na příští ročník tohoto veletrhu.

-Sam-

VAŠE NÁZORY Z HODIN OBČANSKÉ NAUKY

MAJÍ ČEŠI BÝT PROČ HRDÍ?

Myslím si, že v určitých věcech ano a v určitých věcech ne. Říká se „zlaté české ručičky“ a to už o něčem svědčí. Přinejmenším v dobách minulých, protože český průmysl a česká výroba není už to, co bývalo. Ale i teď se určitě najde spousta zručných řemeslníků nebo mě teď napadá mnoho sportovců, třeba Šablíková nebo z hokejistů příkladem za všechny je Jágr. Také jsem nedávno slyšela o nějakém českém kuchaři, který vyhrál mistrovství světa a zrovna včera jsem viděla pořad o české keramice, která převážně ručně vyrábí záchodové mísy, bidety a umyvadla a rozváží je do světa. A co teprve naše pivo!

Ono by se to heslo „zlaté české ručičky“ dalo vztáhnout i na politiky, ale ve špatném slova smyslu. Co můžou, to vytunelují, přivlastní si, nahrabou si a tak dále...

Na co by Češi ale rozhodně hrdí být neměli, je naše povaha. Kolikrát vidím nebo slyším, jací jsou Češi burani a vesničtí „troubičci“. Nebo tolikrát již zmíněné a teď už s humorem brané nápisy v pohraničí: „Češi nekradte.“ Teď už tam určitě nejsou, ale pro změnu se v německých obchodech objevily u vajčiek cedulky s textem: „Maximálně dva balíčky.“ V tomhle však mají prsty naši zákonodárci nebo ne? Kdo zvedl daň? Ano, i obchodníci si k tomu něco přidali, ale původně to byl nápad někoho jiného. Takže na svoji vládu bychom neměli být hrdí. A to nemluvím o prezidentovi, který krade pera...

Markéta Kolaříková, 3.S

MAJÍ ČEŠI BÝT PROČ HRDÍ?

Asi jako každý Čech odpovím, že ano, mají. Každý národ má být na co hrdý. Když se ohlídnou zpátky do historie, je tu tolik osobností a tolik událostí, na které by měl být náš národ hrdý.

J. A. Komenský, mistr Jan Hus, Jan Žižka, 17. 11. 1989, Václav Havel, Miloš Forman, ...

Ale na druhou stranu, máme se i proč stydět. I jako naprostého laika, co se týče politiky, mě udivuje, jak mohou být někteří lidé na tak vysokých postech. Například nejmenovaný pan Bátor, bývalý poradce ministra školství (!), který sympatizoval s DSSS.

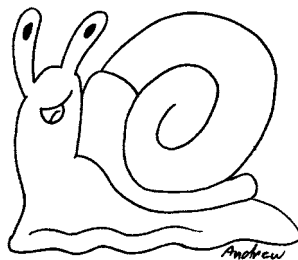
Politici jako je on, a kterých je bohužel, zdá se, většina, se o náš stát nestarají správně, myslí jen na sebe, na svoje peníze a výhody. A ještě horší jsou ti hloupí lidé, kteří je volí kvůli jejich krátkozrakým slibům.

Adéla Hošková, 3.S

MAJÍ ČEŠI BÝT PROČ HRDÍ?

Co se týče vlády, asi ne. Na své politiky asi hrdí být nemůžeme, je to jeden průšvih za druhým. Státním dluhem se také moc nevyvíháme. Jediná česká hrdost patří snad našim výborným hokejistům, které zná ve světě téměř každý fanoušek hokeje. Dále se můžeme chlubit perem, tuším že z Chile. Na druhou stranu si uvědomuji, že můžu být rád za to, že jsem Čech a žiji v této zemi, než abych žil třeba v Africe nebo v Asii na rýžových polích.

Jakub Štulcer, 3.S

VYPLATÍ SE DNES BÝT ČESTNÝ A POCTIVÝ?

Určitě si myslím, že se to ne vždy vyplatí, nicméně když tak jednáme, můžeme být v klidu, protože jsme nic špatného neudělali. Jenže proč být poctivý a čestný?

Když se podíváte okolo sebe, vidíte právě příklady toho, jak je každý druhý nečestný. Denně můžeme slyšet ať ve zprávách, v novinách nebo jen v normálním životě, že někde někoho okradli nebo s ním bylo jednáno nečestně. Je to vidět všude, kde by to být nemělo, například v politice, kde by měli být slušní lidé s dobrými úmysly. Jenže ne vždy tomu tak je. Tím, že jsou politici na „mušce“ fotografům, reportérům a lidem v celé České republice, také lezou na povrch skutečnosti, které by se dít neměly!

Proto si myslím, že být čestný a poctivý se vyplatí, protože budeme mít klid, že jsme jednali správně. Víím o čem mluvím, když jsem již kvůli nečestnému jednání nebyl žákem této školy. Naštěstí mi byla dána ještě šance a jsem v klidu, když víím, že nedělám nic nečestně. Kdybychom se měli řídit tím, jak to vidíme dnes a denně, asi bychom byli někde jinde a na jiné úrovni, jenže to by se asi bohužel neslučovalo s tím, abychom byli poctiví a čestní, když ti, co nás zastupují, to mají jinak.

Vladimír Vávra, 2.A

CO MI VADÍ NA SPOLEČNOSTI?

Samozřejmě, že věci jako je přetvářka. Lidi se tváří hrozně mile, ale přitom by vás nejráději zabili nebo při nejmenším zmrzčili. Vzhledem k tomu že jsem z maličké vesnice, tak víím, co jsou to drby. A to pořádné. Jeden den jdete odnést do odpadů láhev od vína a už jsem těch lahví měla šest a také několik rumů. Jindy jsem zase viděna s cigaretou a hned ze mě udělají tu, co neustále shání trávu a pohybuje se mezi pochybnými lidmi. Další věcí je nespolehlivost. Z lidí, na které se nemohu

spolehnout nebo neprijdou včas, úplně šlím. Dále tu máme hádky a typy lidí, co vybuchnou kvůli všemu.

Takhle bych mohla pokračovat dál a dál. Vadí mi tolik věcí, ale bohužel mi nezbyvá nic jiného, než se s tím prostě smířit.

Denisa Hunčovská, 3. S

CO SE MI LÍBÍ A CO NELÍBÍ V NAŠÍ ZEMI

V této zemi se mi velice líbí kulturní památky, kterých je u nás mnoho. Mám ráda tuto zemi, protože jsem se tu narodila, a líbí se mi, že je Česká republika v srdci Evropy. Z Čech pochází velice dobří sportovci jako např. Jaromír Jágr, odchovanec z Kladna, kterého shodou okolností zná můj děda osobně a nejen jeho, zná i další velice dobré české hokejisty z Kladna. Myslím si, že v této zemi jsou velice dobří učitelé, alespoň ve všech školách, ve kterých jsem zatím byla. Nelíbí se mi ale úroveň vzdělání žáků i přes snahu učitelů. Nelíbí se mi politická situace ačkoli jsme demokratický stát, lidem ani mě se nelíbí, jak je tento stát veden vládou, které jde jen o peníze. Jak jsem již výše uvedla, jsem ráda, že jsme v srdci Evropy, ale škoda, že nemáme moře. Myslím, že by to bylo hezké, ale na druhou stranu máme mnoho krásných rybníků, jezer a řek. V Čechách je nádherná příroda a měli bychom ji chránit, protože je to to jediné, co nám bude vděčné za naši péči. Líbí se mi, že jsme jediný stát na světě, který má chlebičky. V žádné jiné zemi je totiž nedělají.

Jsem hrdá že jsem z Česka.

Kristýna Nyšová, 1.S

A NA ZÁVĚR NĚCO

PRO PANA KUCHAŘE...

Šéfk, to je týpek, vám asi netřeba představovat. Ale když třeba říkám tátovi, co měl za hlášky... Vždycky mu říkám: „Hele táto, kdybych ti pořad dokola říkal, jak je to týpek, tak to stejně nepoznáš.“ To je nepopsatelný člověk. TÝPEK! Vždycky má úsměv na tváři, a když to doplní vtipnou hláškou, tak zapomenu na předšlých pět hodin, které sice nemusely být hrozné, ale i tak: pět hodin, nějaké to špatné vstávání a už to je utrpení... No a šéfk - ten malej plešoun s kerkou Pavel na levém předloktí co fandí Slavii - tak ten úsměv vykouzlí na tváři vždycky každému. Jídlo je opravdu vynikající a 10 knedlíčků není problém. Samozřejmě že jsou fronty, ale tak proč? Bo šéfk se každého zeptá, kolik toho chce, fajně pokecá a dá jídlo. A za to se tu chvilku počkat vyplatí.

Oldřich Dudek, 1.S

Vybral Jiří Uher

CESTOVÁNÍ s Markem a Klárou

26. dubna 2012 se u nás ve škole uskutečnila velmi zajímavá přednáška dvou velkých dobrodruhů, Marka Wintera a Kláry Kunovičové.

Tito dva již procestovali mnoho zajímavých zemí a zkoumali mnoho zajímavých kultur. Cestují nízkorozpočtově, což znamená, že jezdí s docela malým množstvím věcí

(kvůli mobilitě), volí nejlevnější lety (bez cestovních kanceláří) a bydlí v nejlevnějších hotelech. Jejich cesta začala výletem na Nový Zéland, kde strávili mnoho času a vydělávali si na další cesty.

Navštívili již mnoho zemí a poslední zastávkou byl ostrůvek Vanuatu. Oběma hrozně závidím takový život. Musí to být skvělé, procestovat celý svět a zažít tolik dobrodružství. Téměř v hodině a půl dlouhé přednášce jsme se dozvěděli mnoho o cizích kulturách a bylo vidět, že oba si to náramně užili. Teď však chtějí nějakou dobu zůstat v Česku a trochu se usadit. Já jim jen přeju hodně štěstí v životě a také na příštích cestách. Jsou to zajímaví lidé a velmi se mi líbí, co dělají. Snad jim cestování dlouho vydrží a zase někdy navštíví naši školu s novými příběhy z exotických zemí.

-Disco Stue-

Sportovně turistický kurz HOLANY 2012

Termín:

17. - 22. 6. 2012

Místo konání:

Kemp Milčany – Holany

<http://www.holany.cz/kempmilcany/>

Náplň kurzu:

peší turistika, cykloturistika + kánoe, koně a ostatní sportovní aktivity

Cena: 600,- Kč

ubytování, společné vstupné, atd.

Přihlášky

si vyzvednete u pana Macka

Co nás čeká v roce 2050?

Jak asi bude vypadat svět v roce 2050? Apokalypsa, nadvláda robotů nebo jen každodenní dnešní svět s novými typy automobilů, novými politiky a novými válkami? Dojde k přelidnění planety, globálnímu oteplení?

Skrytá hrozba z vesmíru v podobě asteroidu někde číhá v podstatě rok co rok. Ne vždy musíme mít to štěstí, aby se všechno vyřešilo „samo“. Existuje někde na světě obrana proti takovému nebezpečí? Pokud ano, nejsou technologie už příliš vyspělé, aby se samy pokusily o nadvládu nad světem, jako se jim to už podařilo v mnohých sci-fi filmech?

To jsou trochu drastické scénáře, problémy lidstva můžou být mnohem prostší a jednodušší. Už dlouho se mluví o nedostatku pitné vody, omezených zásobách ropy, tím i nafty, benzínu a nepřipravenosti lidí na nasazení alternativních zdrojů energie. Co s takovým problémem? Nejsme už příliš zhyčkaní na to, abychom osedlali koně nebo chodili pěšky?

Život budoucího člověka může být tvrdý, ale pokud se nové technologie využijí správně a neustálé strašení vědců o všemožných katastrofických scénářích je plané, budou to mít naši potomci neuvěřitelně snadné a krásné. Dotykové telefony, iPhone a podobné vymoženosti odejdou do důchodu a nastane éra strojů ovládaných hlasem nebo myslí, a to může být jen začátek.

Každý si rok 2050 asi může představovat různě, ale pravdu se nedozvíme dříve než za třicet osm let.

-Chucky-

Svět v roce 2050

Jak bude vypadat svět v roce

2050? Jako fanoušek her a filmů, jejichž názvy by vám nejspíš vůbec nic neřikaly, to s budoucností modré planety nevidím moc růžově. Jestli se té doby dožiju a konec konců i kdyby ne, jen doufám. Doufám, že já nebo mí potomci zažijí časy hojnosti léků proti obezitě i anorexii, hyperaktivitě i depresím a únavě. Hojnosti potravy, vody, a především malých obalovaných smažených kuřecích kousků, jakož i tortily, do níž budou společně se salátem zavinuty. Doufám, že všechna ta kuřata prožijí zdravý a společensky bohatý život. Též že budou náležitě vzdělána, protože nic není horší, než umřít blběj, a moderní lidé by měli brát ohledy na kvalitu života všech živých tvorů. Evropská unie již teď podnikla první krok, všechny slípky mají o pár centimetrů čtverečních víc místa, můj děd se zase pustil do opravy střechy ovčína. A maminka dala naší fence další vyřazený polštář, aby jí nebyla podlaha v boudě moc tvrdá a studená. Fena už se asi roku 2050 nedožije, ohromná škoda. Přijde o kabelovku.

Adam Nebeský, 4. S

Soutěž dovednosti mladých grafiků - BRNO 16. - 17. 5. 2012

"Dokonce tě pan Šabata chce někam nominovat, ale o tom bych neměla mluvit..." tvrdí paní učitelka Šabatová a tváří se tajemně.

Oč se jedná se dozvídám za pár dní. Jsem šokovaná. Já bych měla jet na soutěž grafiků až do Brna? Nestřílí si ze mě někdo? Očividně ne, a tak i přes nějaké komplikace nastupuji v úterý 15. 5. 2010 do školní zelené Škody Octavia a jedu vstříc třídnímu dobrodružství. Samozřejmě že ne sama, ale s Honzou Hermannem a učitelským doprovodem Lukášem

Pallagem. Následují čtyři hodiny vlakem a potom najít správný trolejbus, který nás doveze někam na okraj města, na Slatinu. Škola zdálky vypadá ošuměle, ale uvnitř je účelně a poměrně hezky zařízena a to samé se dá říct i o ubytování na internátě v Komárově. Škoda jen ranního a odpoledního přejíždění v MHD z jednoho místa na druhé. Měla to být soutěž, ale vše mi připomínalo vylet. Sedni k počítači, tady máš zadání a ukaž, co umíš. A tak jsme

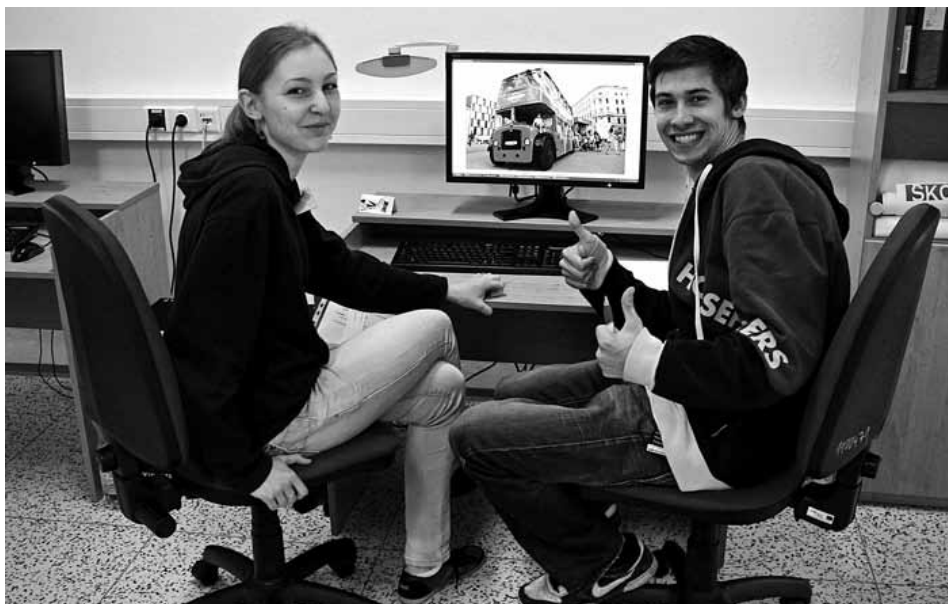

ukázali. Dva dny po sobě a odpoledne si hezky prohlédnout Brno. Zevnitř, samozřejmě, v nějaké hezké... restauraci, že? Ve čtvrtek po obědě a před vyhlášením nás vzali do místní

tiskárny jménem Didot. Na všech bylo vidět, že exkurze už být nemusela, a snad jen starší učitelé trpělivě poslouchali výklad a pečlivě si prohlíželi všechna zařízení. Musím říct, že jejich vybavení mě velmi ohromilo.

Když nás na vyhlášení natěsnali do učebny, kde polovina lidí stála, zmocnila se mě ner-

vozita a konečně mi v plné síle došlo, že tohle opravdu JE soutěž. Fandili jsme si a tipovali jsme přední příčky, ale místo nadšení se dostavilo zklamání, protože jsme se umístili pouze jednou na druhém místě za Honzův návrh zpravodaje pro RWE (mohli jsme se umístit až čtyřikrát - za první soutěžní úkol, za druhý a třetí a nakonec celkově). O to větší však byla radost, když mi pan Šabata v pondělí ráno oznámil, že celkově jsme čtvrtí. Brambořová medaile je taky dobrá! Nakonec jsem ráda, že jsem jela do šalinového města reprezentovat naši báječnou polygrafku a mohla lépe poznat oba kluky. Tímto také oběma děkuju za společné chvíle trápení i smíchu a nové zkušenosti.

-Krejčovic-

Vyhodnocení soutěže dovednosti mladých grafiků

1. ISŠ POLYGRAFICKÁ BRNO
2. SŠ PROPAGAČNÍ TVORBY VELKÉ POŘÍČÍ
3. SPŠ POLYTECHNICKÁ ZLÍN
4. SOŠ MGP RUMBURK
5. SŠ POLYGRAFICKÁ OLOMOUC
6. SOŠ KALNÁ NAD HRONOM
7. SOŠ KOŠICE
8. SŠ POLYGRAFICKÁ PRAHA
9. GYMNÁZIUM A SOŠ PŘELOUČ
10. SOŠ BRATISLAVA

Letos jsem si řekla, tak jo, půjdeme na to. Přihlásila jsem naši školu do projektu Studenti čtou a píšou noviny, který organizuje mediální skupina MaFra.

A tak se měsíc lopotíme s články na aktuální témata. Abych to uvedla na pravou míru, žáci se lopotí, někteří méně, jiní více. Já se lopotím s kontrolou, kdo úkol splnil, kdo ne, kdo se podepsal, kdo ne, kdo zapomněl článek nazvat a kdo zapomněl nazvat složku a kdo zapomněl na formáty, které tady ve škole neotevřou... Řeknu vám, je to pech! Kdyby všichni splnili jednoduché pokyny, to bych se ale měla... Avšak nemám se a kontrolojuji jako divá a nadávám a kárám a zlobím se, protože ta dnešní mládež poslouchá kolenem a z ničeho si nic nedělá a vše bere na lehkou váhu...

A co za to? Celý měsíc si můžeme spokojeně číst v Mladé frontě, protože nám za odměnu posílají denně třicet kousků! Jediné, co mě uspokojuje, je, že se po novinách zapráší. Tak si nakonec říkám, že ta dnešní mládež je vlastně skvělá, protože má zájem o dění kolem nás!

-ŠA-

TÉMA 2. KOLA PROJEKTU: JAKÝ BUDE SVĚT V ROCE 2050

Kam až může dojít neustálé posouvání hranice rychlosti?

Vlaky, metra, automobily, letadla... Člověk již tolikrát pokořil nemožné, které se nakonec stalo skutečností. Letadla, která létají nadzvukovou rychlostí. Metra, která se prohánějí ve vyhloubených tunelech pod městy. Již dnes jezdí vlaky rychlostí i 581 kilometrů za hodinu. Jaká je hranice únosnosti posouvání hranice rychlosti dopravních prostředků, aniž bychom ohrozili svou vlastní bezpečnost?

Kdy člověk pozná, kdy má přestat překonávat svou vlastní touhu být rychlejší a rychlejší? Zcela bez diskuse, ta hranice někde existuje. Nejsem si ovšem jistý, že tuto magickou hranici poznáme včas, aniž bychom ublížili sami sobě. Obrovské riziko nehodovosti znamená zajistit dokonalou bezpečnost a bezchybnost nových technologií. Ale i dnes, kdy se pohybujeme v řadách stovek kilometrů, objevujeme pochybení, nedůkladnost či pouhé selhání lidského faktoru.

Můžeme si to s narůstající rychlostí dovolit? Chybovat? Variant a způsobů řešení by se dala najít zřejmě spousta, ovšem nebylo by lepší tento trend zastavit a spokojit se s již beztak nebezpečnými čísly? Je to jedna otázka za

druhou. A nikdo neurčí správnou odpověď. Můj názor je jen ten, že bychom se měli zastavit, zamyslet se a být odpovědní k dalším rozhodnutím, která učiníme. Být si vědomi rizik. Vnímat, že nejsme všemocní a vždy tu budou lidé, kteří za chybu druhých zaplatí.

David Rohlíček, 3.P

OTIŠTĚNO V MF DNES

TÉMA 3. KOLA PROJEKTU: SOUŽITÍ MLADÝCH A STARÝCH

Mladé generace jsou horší a horší. O nic se nezajímají

Nad tímto tématem jsem přemýšlel a dospěl k názoru, že dnešní mládež je podle mě málo vychovaná.

Když se nad tím zamyslím, tak se mi moc nestává, že bych potkával mladé lidi naší nebo mladší generace, co jsou ochotní respektovat a pomáhat lidem staršího věku. V této době si myslím, že je rarita potkat chlapce nebo dívku mé kategorie, co s čímkoliv pomůže starší generaci: přejít přes ulici, odnést nákup nebo cokoliv podobného.

Podle mě je to však velká škoda, protože mladí by si měli vážit starších lidí a mít k nim respekt a možná se od nich ještě něco přiučit.

Myslím si, že za poslední dobu jsou nové generace horší a horší, mám na mysli jejich nevychovanost a velký nezáměr o vše (práce, brigády, sport a jiné aktivity), možná je to tím, že jejich rodiče musí více pracovat a nemají na své syny a dcery čas nebo mají osobní problémy ať v rodinách, nebo v práci.

Jediné, co vidíte, když potkáte mladé, je to, že mají v ruce pivo a cigaretu a v batohu schovanou lahev tvrdšího alkoholu. Sotva jim bylo patnáct a už se vás ptají, jestli nemáte cigaretu. Kam to všechno spěje?

Tohle podle mě nemá úroveň. Myslím, že já bych si nedovolil ve třinácti letech nakráčat do obchodu a koupit si cigarety a za nejbližším rohem si ihned zapálit.

Nejhorší je, když taková parta někam přijde a její členové hned z fleku střílí jedno sprosté slovo za druhým, nadávají sobě navzájem nebo dokonce sprostě útočí na někoho, koho ani neznají.

Kamil Dušek, 3.S

OTIŠTĚNO V MF DNES

Budte zticha! Táhni, dědku! Mladé lidi nechápu

Určitě jste se už sami setkali s typickou situací naprostě neúčty k seniorům – pán v důchodovém věku vynadá dětem v pubertálním nebo předpubertálním věku, protože dělají moc velký rámus, načež ho odpálkují něčím jako: „Táhni, dědku!“

Neříkám, že já jsem zrovna příkladem slušného člověka, ale něco takového bych si nedovolil. Ke starým lidem jsem vždy choval určitý respekt, úctu, byli tu přece déle než já a nejspíš už něco dokázali.

Dokonce bych řekl, že když jsem byl o něco mladší, byli mladými přece jen o něco více respektováni.

Možná je to pouze tím, že novým generacím chybí slušnost. Možná také ne. Netuším, kde je jádro pudla, bohužel mladé lidi nechápu.

Každopádně si myslím, že bychom si starých lidí, kteří něco dokázali, měli více vážit.

Kdyby mladí jen trochu chtěli poslouchat, mohli by se leccemu přiučit...

Petr Anděl, 2.S

OTIŠTĚNO V MF DNES

Žádná diskriminace. Základní pravidlo trhu

Existuje na českém pracovním trhu diskriminace z důvodů věku?

V dnešní době si podle mého názoru zaměstnanci vybírají své pracovníky podle kvalifikace a vzhledu.

Samozřejmě že na věku záleží, ale představte si, že jdete do fastfoodu firmy KFC a u okénka vás s úsměvem na tváři pozdraví veselá vrásčitá paní, která na této zemi žije přes půl století, a nabídne vám hamburger, který byste však raději dostali od hezké mladé slečny. V obchodě s módou se k vám rozběhne pomocnice, která má náctiletá vnoučata, a snaží se právě vám, teenagerovi, poradit, jaký kus oblečení si koupit.

Na druhou stranu si představte dvacetiletou dívku, která bude několik hodin trávit v malé, zatuchlé a skoro nevyužívané trafice a prodávat cigarety a noviny. Případně učitelku dějepisu, která oslaví své dvacáté třetí narozeniny v nejbližších dnech.

Stojím si za názorem, že ke každé práci se hodí jiná věková kategorie.

První pracovní pravidlo, přilákat zákazníka, je asi stejně důležité jako vést vydělávající perspektivní firmu. Pokud jde o firmu zaměřenou na prodej piva, které muži tak milují, těžko prodáte více kusů ve stánku se stařenkou, než ve stánku s krásnou blondýnkou.

Stejně hloupé by bylo posadit starého muže do společnosti zabývající se tuningem aut nebo například mladíka do funkce primáře. Většina lidí by důvěřovala staršímu muži, který za svá léta nasbíral drahocenné zkušenosti.

Jakub Štuler, 3.S

OTIŠTĚNO V MF DNES

GRATULUJEME!

Jakub Štuler byl za tento článek vyhlášen jako jeden z patnácti výherců zájezdu do Bruselu. Ve dnech 19. - 21. června 2012 zde navštíví instituce EU. A tak si, Kubo, pečlivě prostuduj bezpečnostní pokyny pro cestování letadlem, mapu Bruselu, vezmi nějaké to kapesné, deštník a šťastnou cestu. Ještě jednou gratulujeme k úspěchu. A já jsem pyšná na Tebe, ale i na naši skvělou a báječnou školu, kde se toho v poslední době tolik děje. Nezbyvá mi opět podotknout, že medaile byly, jsou a doufám že budou!

-ŠA-

3. P na ODBORNÉ PRAXI

Vzpomínky na střední a bilance osmi let

25. 5. 2012 je to na den přesně osm let od maturitních zkoušek. I když je osmička mě šťastné číslo, nevzpomínám na toto datum v dobrém... Na rozdíl od většiny spolužáků jsem nakonec neodmaturovala. Byl to hnusný děsivý pocit, šok, ale přežila jsem to. Odjela jsem do Prahy, našla si práci a v září maturitu dotáhla. Život šel dál... pes, hypotéka, svatba, porod...

Téměř jsem zavrhlá psaní, které mě vždy bavilo, lákalo a inspirovalo. Jsem ráda, že si opět plním sny jak literární, tak divadelní. Jsem nesmírně hrdá, že Bezevšeho stále žije. Co žije?! - Vzkvétá! Nejlepší, co jej potkalo, byla Iva Šabatová a její odhodlání a umění nadchnout studenty k tvorbě. Vážím si toho, že má původní myšlenka byla pochopena a Bezevšeho nezmizelo tak rychle, jak přišlo nebo spíš přilítlo. Od myšlenky prvního čísla uběhlo k samotné realizaci pár dnů. Všechno vzalo rychlý spád a všechny nás to bavilo.

Polygrafáci, jděte za tím, co vás baví, život není jen chození do práce. Čeká vás jiný, dospělejší svět, který je v mnohém inspirativnější a lákavý. Jsem za sebe šťastná, že opět píšu... Budte také.

Alexandra Kubová alias -éro-

Nestřílejte do vzduchu, namiřte a palte s rozvahou!

Příspěvek do ResellerOnLine, který vydává společnost, kde pracuji na pozici Account Managera

Asi bych měla absolvovat školení, jak používat vymoženosti 21. století. Já a technika jsme si nikdy moc nerozuměly. Začalo to zapálením montážních plánů lupou na střední škole, pokračovalo vyhořením PC, zkratováním rychlovarné konvice a nedávným zažehnutím požáru nevypnuté trouby. Poslední, poněkud bolestný zážitek byl při ranním žehlení mých nezbedných vlasů, kdy se mi povedlo skřípnout si ucho. Takže k živě na břicho od klasické žehličky si přidávám na seznam svých neobvyklých zranění i ušní puchýře.

Hned mi blesklo hlavou, že by k „narovnávačce vlasů“ měli přidávat i Bepanthen a náplasti. Ne, i to je málo. Z prodejny bych měla odcházet s kompletním vybavením, včetně přípravků chránících vlasy před spálením. Chci kompletní packet, který koupím na jednom místě, chci mít z nákupu dobrý pocit, baví mě akce typu „kup tři, zaplat' dvě“. Ve finále ochotně a dobrovolně zaplatím víc a mám dobrý pocit,

že mám vše, co jsem chtěla, a mohu to směle začít využívat. Hned v klidu domova.

Co mě naopak dokáže naštvat je, když si koupím cokoli na baterky, čehož součástí NEJSOU baterie. Není to škoda? Mělo by se to stávat? Určitě ne. Proto nenechte zákazníka odejít bez baterií. K myši potom nabídněte podložku, k notebooku individuální fóliový polep, k telefonu obal, k PC přepětovou ochranu atd. Uspokojte zákaznickou poptávku komplexně a nechte ho odcházet s dobrým pocitem z výhodného nákupu.

Hlavním klíčem v obchodu je komunikace. Vzdělávejte se, zajímejte se. Ten kdo ví, poradí a prodá.

MATURITNÍ PLES ČTVRTÉ ES

Dne 23. 3. 2012 se konal „Maturitní ples čtvrté es“. Večer jsme zahájili groteskou, která sklídila velký úspěch. Dále následoval, podle slov některých zúčastněných, velmi emocionální nástup. A poté začalo dlouho očekávané šerpování, nejdříve samozřejmě pana učitele třídního a pana ředitele. Každý z nás byl ověšen maturantskou šerpou a tím pádem s konečnou platností jmenován maturantem. Kdybychom to náhodou zapomněli, tak nám to šerpa připomene. Následovaly další oficiality plesu a okolo půlnoci došlo na naše půlnoční překvapení, ze kterého byli všichni návštěvníci naprosto uneseni. Zatím jsme slyšeli jen samou chválu, takže doufáme, že se vám všem ples líbil a dostatečně jste si ho užili. Jak již jsem řekla v minulém článku, ples polygrafky je vždy událostí roku.

-MišCA-

Lukáš byl dýdžej a hrál v Ústí. Kdo ho poslouchal, už si to nejspíš nepamatuje, a kdo náhodou ano, znal by ho jako DJ-e Lukyho. Nutno však podotknout, že co hrál Lukáš naposledy, je to skoro dvacet let.

Sprostým slovem o Lukášově životě

Samo o sobě to není bůhvíjaká věc. Zajímavé však je, že jedinné, co dělilo relativně úspěšného člověka se vskutku velkou fanouškovskou základnou od dělníka z Děčínské kabelovny, byla několikasetkundová nepozornost. Nepozornost následovaná dopravní nehodou, při které se Lukáš praštil hlavou o volant a následně si propíchl čelo o trubku, která jej držela na místě. Do Trabantu nasedal člověk zdravý a kretainví. Hasiči pak byla vytažena osoba, jejíž život visel na vlásku. Zázrakem Lukáš přežil, jako vzpomínka na nepříjemnou událost mu však zbyla díra v čele. Několik centimetrů hluboká. Chodí teď občas do stejné hospody, kam se sem tam vypravím za otcem na pivo. Z platu dělníka si Lukáš dovolí sotva pár piv, ale ono to stačí. I bez něj bude nejspíš napořád mluvit jako opilý. Jediné, co mu v hlavě zbylo, je hudba. Místní štamgasti mu dávají drobně, za které jim v Jukeboxu pouští tu jejich oblíbenou a aspoň malou chvíli si může prožít, co už skoro zapomněl.

Lež potřebuje čistou hlavu. Čistou a chytrou, to už ta Lukášova není. Je to zároveň dobře i špatně. Dobře, že i kdyby chtěl, napořád už zůstane čestným člověkem, dle mého soudu i navíc neuvěřitelně hodným a srdečným. O to horší pak je, že ať je Lukáš sebehodnější a sebeférovější, napořád už zůstane dělníkem v "kabelce". Bez ohledu na to, jaký člověk to byl, co všechno dokázal a uměl. Teď už je to pryč a svět se na něj dívá, jako by byl pro svůj krátký rozum něčím míň.

Jsem rád za sprostá slova. Můžu pořád dokola nadávat na svět, na to, jak to v něm chodí, kdo je a není pánem. My u stolu už toho pro Lukáše ani víc udělat nemůžeme. Jen mu dát dvacku a zaklít, jak naruby to u nás funguje. Jsem rád za sprostá slova. Nebýt jich, asi bych se tu z toho ...

A. Nebeský, 4. S

Jízda do školy a zpět

Chtěl bych vám vyprávět příběh mého cyklo výletu do školy a zpět. Bylo krásné odpoledne a já se rozhodl vzít z garáže kolo. Před jízdou jsem ho musel trochu oprášit, protože asi pět měsíců jen stálo. Zabralo mi to tak hodinu, než jsem ho uvedl do stavu, aby mohlo vyjet na naše a německé silnice. Kolo bylo připravené, a tak jsem si připravil věci do školy, abych pak ráno nemusel zmatkovat kvůli tomu, že nemám, co potřebuji. Hurá, mám vše připravené, řekl jsem si a ulehl k osmihodinovému spánku. „Crrr!“ zněl ohavný zvuk mého budíku a já si uvědomil, že musím vstávat a jet do školy. Trochu ještě rozespalý jsem se oblékl, a zamkl dům, a nasedl na kolo a vyrazil. Cesta probíhala vcelku v pořádku. Jen ty díry. Dojel jsem k hranicím s Německem. Hurá, pěkné silnice mě čekají, říkám si a vjíždím na upravené rovné silnice a cyklostezky. Když jedu po cyklostezce, otevírá se přede mnou krásná ranní krajina. Louky poseté rosou a krásnými pavučinkami. Na zahradách překrásné jarní květiny na vzorně upravovaných zahradách. Nikde žádné odpadky, jako když se z Německa vjede do Čech. Jak jsem se tak kochal při jízdě, nedával jsem pozor, najel na připínáček a propíchl jsem si na předním kole duši. Říkal jsem si, co teď budu dělat, ale vzpomněl jsem si, že jsem od své mamky dostal novou sadu nářadí na kolo. Hned jsem ji využil, odmontoval kolo, vyndal duši a na místě, kde byla díra jsem ji rychlozáplatou zalepil. Byl tu ovšem ještě jeden větší problém, neměl jsem pumpičku. Ani byste nevěřili, jaký je problém pro rodilého Čecha si v Německu vypůjčit tak obyčejnou věc, jako je pumpička na kolo. Nakonec jsem si pumpičku půjčil, nafoukl duši a s díky jsem ji zase vrátil. Nasadil kolo a zase vyrazil na cestu. A tak jsem na-

štěstí přijel zase do Čech a po pěti minutách jsem projel branou polygrafky, zamkl kolo a s obavami, že mi ho někdo poškodí, pádil na vyučování. Odpoledne jsem se domů vracel jak jinak, než na kole!

-Fry-

TAHLE CHVÍLE

*Kroužím prstem po Tvé dlani,
cítíš to, co maluji.*

*Tvé jméno Ti píšu na ni,
jsi všechno, co miluji.*

*Kroužím prstem po Tvé dlani,
není to jen hezký sen.*

*Jsmo tak blízko vedle sebe
a venku je slunný den.*

*Cítím dotek Tvoji ruky,
tahle chvíle patří nám.*

*Přeju si, ať trvá roky
i když oči zavírám.*

*Vnímám dotek Tvoji kůže,
hebké jako lístek růže.*

*Vnímám vůni Tvého těla,
která za mé stavy může.*

*Vnímám stále, že jsi celá
z mých doteků rozechvělá.*

*Vnímám Tvé rty sladké, hoří,
pošeptej mi, co bys chtěla...*

-KREJČOVIC-

MASKA

*Klidná tvář a němé oči,
neurčitý pohled.
Běльмо prázdné, zapomnění,
klidný její dotek.*

*Cítíš žár z její ruky,
mačká tě a pálí.
V jejích očích náhle vidíš,
jak se vskutku trápí.*

*Nepoznals a nepoznás
jindy její zlobu.
Dokud koukáš z povzdálí
přes tu celou chodbu.*

-PAVLISKA-

ZVÝHODŇOVÁNÍ A DISKRIMINACE

Myslím si, že v některých oblastech by zvýhodňování lidí na pracovních pozicích mělo být. Přece jenom sedmdesátiletý člověk, běhající po lešení domu, nahazující omítku mi lehce nahání hrůzu. Různé těžké manuální práce by měla dělat mladá generace. Tím nechci říct, že by na to někdo starší neměl, ale pokud by si skálopevně stál za tím, že chce tuto namáhavou práci dělat, nechala bych jej projít zátěžovými testy. A co takové zvýhodňování, které nedostanete? Pracujete dvanáctky a ve smlouvě máte napsané, že pokud váš pracovní výkon vydělá více peněz, než je standard, dostanete odměny. Jenže tuto odměnu dostanete jednou a pak už nikdy, ačkoliv na ni máte nárok. Firma není povinná vám ji vyplatit. Dřív se lidi za výkon oceňovali, ale dnes jste jako vyměnitelný článek. Nelíbí se vám to? Běžte na pracák! Najdeme si někoho jiného, komu se to líbit bude. Zato ale diskriminace je u nás dost. Na post sekretářky se spíš dostane dlouhonohá hloupá slečna, která své práci nerozumí, než starší dáma, která by svou práci odvedla kvalitně. Myslím si, že tohle se teď v Česku stalo hodně trendem a to nemluvím o tom, že do inzerátu jsou lidi schopni napsat, že naplní sekretářky od dvaceti do pětadvaceti let budou i mimo pracovní povinnosti. No, tak kde to jsme? Jak si tohle může někdo dovolit? Zaměstnanec si vybírá podle vzhledu, ale ne podle kvality. Co když to jednou zajde tak daleko, že budete mít vystudovanou vysokou školu, ale protože nejste atraktivní, předběhne vás sexy slečna se základním vzděláním? Já vím, je to extrém, ale i extrémy se dějí. A nemyslím si, že se tohle děje jen u ženského pohlaví, umím si lehce představit takovouto diskriminaci i u mužů. Můžeme se „těšit“ na dotazníky, kde budou navíc kolony: váha, výška, míry, barva vlasů, barva očí, barva pleti a kolonka, kam můžeme napsat, co jsme pro toto místo schopni udělat, bude chybět.

Drahoslava Pavlíková, 3.S

POZOR APRÍL!

První den v dubnu je vždycky pozdvížení pro rozené vtípáky. Určitě si většina z vás někdy zkusila někoho na Apríla napálit. Většina lidí tento svátek ignoruje a nebo na něj zapomené. Ale tím víc právě nahrávají do karet těm, kteří se ve vymýšlení aprílových žertíků vyžívají. Možná někomu se žertíky provedené v tento den zdají příliš nápadné, ale věřte, že ročně se napálí milióny lidí po celém světě. Protože média, jinak po většinu času nejdůvěryhodnější zdroj informací, právě čekají na tento den, kdy mohou skoro beztrpně do světa vypustit nějakou tu „kachnu.“

Postupem času se podklady vtípků propracovaly od jednoduchých fotomontáží za pomoci černobíle fotografie a obyčejné tužky po počítačově upravené videozáznamy. Jeden z prvních velkých zpravodajských žertíků byla údajně švýcarská sklizeň špaget, kterou uvedla v roce 1957 zpravodajská služba BBC. Společnost byla následně zavalena spoustou telefonátů s dotazy, jak vypěstovat něco takového doma. V roce 1962 zas nabádali majitele černobílých televizí, že stačí přes ně jen natáhnout nylonovou punčochu, aby se obraz změnil na barevný. O tři roky opět BBC uvedla, že zkušebně testovala novou technologii umožňující vysílat po vzdušných vlnách i rozličné vůně a pachy. V tomto případě dokonce několik lidí uvedlo, že pachy opravdu zachytilo. Stejně tak, když britský astronom Patrick Moore v roce 1976 oznámil, že se 1. dubna přesně v 9.47 zmenší díky unikátnímu postavení planet zemská přitažlivost, a když nadskočíte, můžete v ten okamžik zažít stav beztlíže. Opravdu několik nadšených lidí potom vědci volalo, že se jim to skutečně povedlo.

Dnes je skoro zarážející, že některým věcem mohli lidé uvěřit, ale není to tak dávno, když v Americe jeden fastfoodový řetězec přišel s hamburgerem pro leváky. Všechny suroviny jsou v něm údajně otočené o 180°, a tak se levorukým lépe drží. Nejvíce odnesli tento vtí-

pek prodávací, kteří museli neustále vysvětlovat, že nic takového opravdu nemají. Jiný řetězec zas uvedl, že odkoupil filadelfský Zvon svobody, symbol nezávislosti, a v rámci reklamy do něj zakomponuje své jméno. Tento žert podpořil mluvčí vlády, který to nejen potvrdil, ale uvedl, že vláda prodala taktéž Lincolnův památník společnosti Ford. Dále stojí za zmínku zpráva o digitalizování anglického Big Benu, uvádějící, že místo analogového ciferníku bude umístěn digitální display. Nebo reportáž v pořadu jménem Zázraky evoluce, pojednávající o tučňácích odlétajících do teplých krajín, která je navíc podložena propracovaným videozáznamem. Povedeným loňským vtípem z Čech byla reportáž serveru idnes.cz o zateplení katedrály sv. Víta v rámci projektu Zelená úsporám. Podložena byla i zpravodajským videem a obrázky s návrhem konečné podoby.

Letošní povedený vtípek vytvořil server YouTube.com nabízející kompletní sadu všech videí nahraných na serveru na DVD. Upoutávku tvořila povedená reklama, která bere v pohledu početnou databázi a způsoby dopravy flotilou 175 nákladních aut. V rámci objednávky jsou dokonce i předplacené obálky na zaslání komentářů. V aprílový den byla možná i objednávka s výběrem a konečnou cenou, ovšem datum dodání byl trochu vzdálený. Novinářské vtípky, takzvané hoaxy, mají dokonce své virtuální muzeum na adrese www.museumofhoaxes.com, kde jsou spousty různých podivných zpráv od doby, co vznikla samotná média. Koneckonců, až se opravdu 1. dubna něco stane, bude těžké nakonec veřejnost přesvědčit, že jde o vážnou věc.

-Pavliska-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš

Díl sedmý

Už zas stoupám po těch příšerných schodech do útroby naší polygrafky. Je úterý a moje první hodina začíná v sedmičce úplně nahoře. Zábředl se zrovna stalo mým nejlepším kamarádem. „No jo, to jsou ty plíce kuřáka,“ vítá mě angličtinář a potouchle se na mě zubí. Místo odpovědi jen odfrknu a pokračuju v příkré cestě. Na odpočívadle si odpočinu. Určitě je k tomu určené, protože proč by se jmenovalo odpočívadlo, kdyby nebylo k odpočívání. Už jen posledních pár schodů a vyčerpaně usedám do lavice.

„Hele, nevíš, z čeho přesně píšeme?“ zaskočí mě Petra. „Cože? My z něčeho píšeme?“ vyděsím se. „No všichni to říkají. Takže ty o ničem nevíš?“ „Ne, naprosto ne,“ odpovím a sám se začnu ptát ostatních. Nejistě tvrdí, že něco za-

slechli o terminologii, ale já docela jistě vím, že jestli je to pravda a aspoň na chvíli se na to nepodívám, prolítnu na plný čáre. Vlastně jako většina třídy. Všichni se modlíme, aby třídní přišla minimálně o deset minut dýl. „Hele, ale jestli na to zapomené, hlavně jí to nikdo nepřipomínejte,“ zazní prosebně odněkud. Pár lidí souhlasně zamručí a pak už se ozývá jen šustění listů sešitů a tiché přeřkávání látky.

„Vy jste úplně potichu,“ překvapeně vchází do učebny učitelka. „Myslela jsem, že tu nejste, že jste se mi schovali,“ dodává vzápětí a pokládá na stůl neforemnou hromadu učebních pomůcek. Všichni okamžitě nenápadně schovali sešity. „Tak posaďte se, dneska si uděláme třídnickou hodinu, nějak se mi to tu nakupilo a potřebuju to udělat.“ Napětí v místnosti znatelně poleví a žákům se vrátí jiskra života do očí. Když už teda nebudeme psát, ani se učit, aspoň si stihneme udělat úkol z češtiny.

-Krejčovic-

JARO

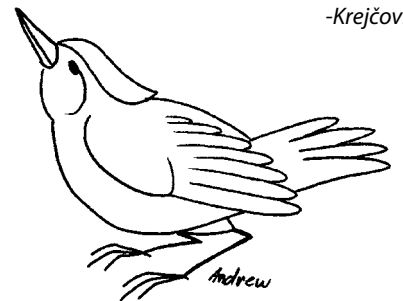
Jaro je krásné období. Co krásné, přímo překrásné. Vláda zimy končí, sněhová peřina mizí, mrazy polevují a příroda se znovu probouzí.

Ptáci se vrací z teplých krajín a už brzy ráno švitoří na každém rohu. Noc se zkrátila a my do školy a do práce chodíme se sluncem, které nás něžně hladí paprsky. Vydutně také svítí na ztuhlou půdu a láká první sněženky a bledule ven. Tráva se pomalu začíná zelenat a prokřehlé větve stromů se obalují pupeny. Zimní bundy a boty se uklízí zpátky do skříní a první odvážlivci si vyrazili jen v tričku a kraťasech, snad aby vyzkoušeli svoji otužilost.

Já osobně jaro vyhlížím už od půlky února, protože mi ledová a neživá zima přijde ukrutně dlouhá. Netrpělivě sleduju první známky oteplování a když jsem venku, opatrně natahuju do plic studený vzduch, jestli neucitím vkradající se jaro. Má totiž úplně jinou vůni než zima. Takovou čerstvou, šťavnatou, barevnou, živou. Letos se už konečně dostavilo a jen poslední posmrtná křeč zimy v podobě mrazíků mu brání v plném rozběhu.

O víkend, až budu mít víc času, ho půjdu pořádně přivítat do lesa. A chlad? Ten zažene vřelé objetí od milovaného člověka.

-Krejčovic-

Dámy a pánové, máme tu důležité sdělení!

MICHAL JE NEMRAVA!

Asi se vám zdá, že toto označení pro Michala Kuntheho je velice ostré, ale není tomu tak. Tuto nadávku „nemravo“ si vysloužil poté, co bezdůvodně napadl míčkem na squash má záda. Podotýkám, má záda! Ne aby se jako každý normální a aspoň trochu kulturně založený člověk omluvil a pofoukal mi zranění. To jediné, na co se zmohl, je neuvěřitelně směšný, ale originální smích. Proč směšný? Zní totiž jako startování zamrzlého auta. Něco v tomto stylu: H... H... H... H... H... H... Co dodat? Napadá mě jen jedno slovo „Nemrava“.

P. S. Michal si sáhl do svědomí a zanedlouho po incidentu se omluvil se slovy: „Promiň, miláčku,“ tímto mu bylo odpuštěno.

Dle pravdivé události sepsal Tomáš „Pšenda“

Pšenička, obětí tohoto incidentu.

Publikoval a zkulturnil -Disco Stue-

ONCE UPON A TIME aneb pohádkové story v našem světě

Tento poměrně nový americký televizní rodinný seriál se nyní zaměřil na staronové téma, které přivádí k obrazovkám děti i dospělé. Příběh, jenž se zrodil v hlavách tvůrců kultovního seriálu *Ztraceni Edvarda Kitzise* a *Adama Horowitze*, nás přivádí do prapodivného světa.

Do Bostonu přijíždí chlapec Henry hledat svou biologickou matku Emmu, kterou hodlá přivést do svého domovského městečka Storybrooke. Podle něj je městečko Storybrooke prokleté zlou královnou, jež je jeho adoptivní matka. A jeho pravá matka Emma, coby dcera Sněhurky a prince Krasoně, je jako jediná na světě může zachránit a vrátit z naší reality zpátky do světa pohádek.

Emma Henrymu samozřejmě nevěří, ale nechce zranit jeho dětskou dušičku, a proto ho do Storybrooku odváží a nakonec v něm také zůstává. Ovšem na Henryho slova přeci jen došlo a kletba zlé královny začíná být opravdu ohrožena, neboť čas, jenž se zastavil, opět běží tak, jak má.

Jak příběh dopadne a co nám ještě tvůrci tohoto seriálu, který je velmi dobře zpracován po všech stránkách, připraví? Na to si budeme muset ještě počkat.

-Tahmed-

PAVEL ŠPORCL *Sporcelain*

Milí čtenáři, na začátek tohoto článku chci říct, že moc nemusím hudební recenze jako takové. Každý má na hudbu vlastní názor, každému se líbí něco jiného. Proto nikdy nemůže být hudební recenze stoprocentně objektiv-

SKAPINOVA ŠIBALSTVÍ

Konečně jsem se dočkala další premiéry v mladoboleslavském divadle, se svou těhotnou sestrou jsem se vydala na hru *Scapinova šibalství* od Jean-Baptiste Poqueli-na (Molière).

Máte nějaký zdánlivě neřešitelný problém? Vyhledejte Scapina, který vám šibalskou lží pomůže k danému cíli. Scapino je mladík, který umí chytře využívat různých intrik. Tak se už potýká s justicí, ale to mu nezabrání nepřijmout lákavou nabídku dvou mladíků. Oktavius (syn Arganta) a Leandr (syn Geronta) potřebují pomoci se svými otci. Octavius se za zády svého otce ožení s Hyacintou, zatímco otec mu již dohodl manželství s dcerou pana Geronta. A Leandr se zamiluje do cikánky, kterou musí vykoupit sedmi sty zlatými. Zde přichází na řadu Scapino, který nejen vymámí peníze z obou otců, ale také se pomstí panu Gerontovi, kterého napálí a zpreláme o něj hůl. Jak vše dopadne a jaké věci si vymýšlí Scapino, se běžte podívat do divadla.

Na můj vkus hra končí jako telenovela, ale i tak jsem se dobře bavila. V našem divadle ztvárnil hlavní roli Matouš Ruml, já ho mám zaregistrovaného jako Lexu z *Come backu*, kde podle mě hraje dost podřadnou roli, protože v této činohře mě mile překvapil. Je to herec s velkým H.

-YumeOokami-

ní. Tento článek tedy berte spíše jako popis alba s vlastními pocity.

Ne každému se může líbit vážná hudba. Jak se říká: tisíc lidí, tisíc chutí. Já osobně ji rád mám, ale mezi mé TOP oblíbené styly nepatří. Album *Sporcelain* houslového virtuosa Pavla Šporcla nabízí však úplně jiný zážitek z poslechu jeho houslového umění. Celá deska je sice napěchována jeho smyčcovými variacemi, ale vše je podbarveno klávesovými aranžemi funky mistra Romana Holého. To dalo vzniknout unikátnímu pop-klasickému zvuku, který je naprosto úžasný. Něco podobného již před pár lety naaranžovala houslistka Vanessa Mae. Samotné album otvírá skladba *Violin 1st*. doplněná o intro. Musím říct, je to nářez. Rozproudí vám krev v žilách a tak nějak ukáže, co byste měli od desky čekat. Ostré, rychlé smyčce jsou kočirovány různými perkusemi, se kterými si Holý vyhrál. Následuje trochu tajemnější, avšak opět velmi energická skladba *Requiem*, která je moc pěkně doplněná o tajemný chorál a všechno navozuje atmosféru „Fantom Paříže“. Najednou album velmi zvolní a v uších se vám rozezní skvělá, velmi pomalá skladba *Sporcelain*, která je opravdu nádherná. Pomalu táhnoucí se houslová linka je doplněná o různé ozvěnové perkuse a „chladné“ klávesové podbarvení. Stačí jen zavřít oči a nechat se unášet těmi slastnými tóny do jiného světa. Do světa snů. Tak na mě celá skladba působí. V další písničce, nazvané *Ambient Cow*, už se naplno předvede Roman Holý se svými nástroji. Různé lehké syntezátorové motivy a podbarvující clavinety zní prostě skvěle. Též pomalá skladba *Na perutích* je pak

doplněna o zpěv populárního herce a zpěváka Vojty Dyka. Vše se nese v podobném duchu předchozích dvou skladeb. No a poslední z tohoto pásma pomalých skladeb je *Cascades*, kde je kladen velký důraz na klasický klavír. Tempo opět začíná narůstat písničkou *Dimenticare Palermo*, aby opět spadlo s pomalými, něžnými skladbami Johna Tomase a *Me Ne Quitte Pas*. A nakonec je celé album uzavřeno opět rychlou a energickou písní *Surprise*, která vás znovu nenechá klidnými a udělá tak tomu všemu perfektní tečku.

Závěrem snad jen říci to, co říkám pokaždé. Víím, opakuji se, ale tohle album prostě musíte slyšet! Nemůžu nic než doporučit, je to prostě první třída. Jak také jinak mohl dopadnout projekt houslového virtuosa a skvělého klavéristy? Přesně takhle. Tak vám, milí čtenáři, děkuji za pozornost a i nadále zůstaňte s naším/ vašim časopisem *Bezevšeho!*

-Disco Stue-

LIMBO

Limbus - do angličtiny převzato jako limbo - znamená v římskokatolické teologii předpek-
lí. LIMBO je krátká, nezávislá a umělecká hra,
kde se do tohoto předpekli podíváte. Oficiální
popis je velice stručný, ale poměrně výstižný.
„Nejst si osudem své sestry, chlapec vstou-
pí do LIMBA.“ Získala přes devadesát různých
ocenění od významných herních magazinů,
někteří dokonce tvrdí, že je to jedna z nejlep-
ších her vůbec. Co je na ní tak výjimečného?
To je poměrně složité vysvětlit, musíte to za-
žít. Limbo je opravdu zajímavým kouskem.
V celé hře nenajdete jedinou barvu, vše je vy-
obrazeno černobílými siluetami. Dalo by se
to nejspíš kategorizovat jako logická skákač-
ka. Procházíte neznámou krajinou, kde na vás
na každém kroku čeká smrt v podobě pastí na
medvědy, cirkulárek nebo elektrického proud-
du. Hrátky s gravitací, které si v průběhu LIM-
BA vyzkoušíte, se též ukáží jako potenciálně
smrtné. LIMBO je však něco víc než jen dal-
ší „obyčejná“ hra. Jde o umělecké dílo. Vše je
důkladně promyšlené, hádanky inteligentní,
atmosféra neskutečně pohlcující a působí to
vše krásně sjednoceně a uhlazeně. Ambientní
soundtrack dokonale podtrhuje pocit osamo-
cení a pustoty okolního prostředí. Délka ne-
přesahuje pár hodin, ale to kvality určitě nijak
nesráží. Hra je zakončena opravdu impozant-
ním vyvrcholením a dost možná vás zanechá
němými. Slovy LIMBO opravdu nejde správně
popsat. Pokud máte jisté umělecké citění,
mohu vám jen doporučit, abyste si je zahráli.
Je totiž krásným příkladem, že hry mohou být
validní formou umění.

-Peeter-

CHIME

Určitě znáte
hudební hry,
ve kterých se
nějak mění
herní pro-
středí pod-
le právě hrající písničky. Chime funguje zce-
la naopak. Hudba se zde mění podle toho, jak
vy hrajete. Mechanismy Chime by se daly při-
rovnat ke klasickému Tetrisu, avšak s tím roz-
dílem, že zde se hraje na ploše viděné shora.
Skládáte dohromady různé vytvarované dílky
a snažíte se z nich vytvořit co největší obdél-
ník. Vše je pochopitelně časově omezeno, po
několika sekundách už daný obdélník rozšiřo-
vat nelze. Kvůli tomu, že hra se nepřizpůsobu-
je hudbě, ale naopak hudba hře, není možné
používat své vlastní skladby. Na výběr je šest
písniček – jmenovitě Philip Glass - Brazil, Mar-
kus Schulz - Spilled Cranberries, Moby - Ooh
Yeah, Paul Hartnoll (Orbital) - For Silence, Fred
Deakin (Lemon Jelly) - Disco Ghosts a Jona-
than Coulton - Still Alive. Každá se hraje tro-
chu jinak, objevují se překážky a mění se her-
ní plocha a tvary dílků. Můžete hrát mód na
čas (na výběr máte tři, šest, nebo devět mi-
nut) a snažit se dosáhnout co nejvyššího skó-
re nebo se jen tak odreagovat bez jakýchkoli
limitů a skládáním dílků upravovat hudbu.
Ačkoliv má Chime pouze šest písniček, díky
svému neokoukanému konceptu na chvíli vy-
drží. Malá zajímavost na konec - OneBigGame
věnuje z každé prodané kopie 5% ceny chari-
tě a do června 2010 šly dokonce všechny zisky
z prodeje na charitu.

-Peeter-

POZOR, VYLETÍ PTÁČEK

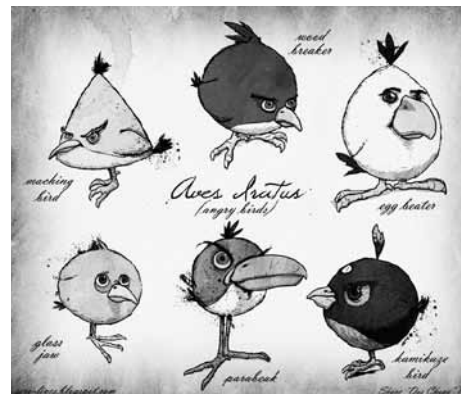
Vyklubali se poměr-
ně nedávno, ale už
stačili dobýt svět.
Angry birds je hra
původně určená mobilním telefonům a díky
tomu se stala obrovským fenoménem a dnes
ji lze hrát poměrně na čemkoliv. Díky svému
prostému principu hraní, nápadu a také sa-
mořejmě pěknému grafickému zpracování
se stala nejlepším společníkem při zahánění
nudy. Příběh rozzuřených ptáčků začíná, když jim
zlá zelená prasata ukradnou vejce z hnízda. To si
ovšem nenechají líbit a začíná válka o vajíčka.
Úkolem každé místnosti je sestřelit pomocí
velkého praku všechna zelená prasata. Ovšem
to není tak jednoduché, protože se většinou
skrývají v zapeklitých konstrukcích skládajících
se převážně ze dřeva, skla a kamení. Jako
munice však slouží samotní ptáčci s různými
schopnostmi. Červený slouží jako maskot

hry a základní munice. Modří skvěle prorážejí
sklo, žlutí dřevo, černí jsou jako bomby a bílí
zase shazují bomby jako vajíčka. Později se
k nim přidá zelený, který má funkci bumeran-
gu a oranžový, který se umí nafouknout jako
balón. Po poražení nejvyššího prasečího krá-
le ovšem nic nekončí, protože vykutálená pra-
sátka si vždy najdou nový zapeklitější způsob,
jak vejce znovu ukrást a celé to jde od znovu.
V průběhu vývoje se do základní hry přidaly
různé tematické levely, kdy jsou prasátka za-
sazena do kovbojského, hornického nebo na-
rozeninového prostředí. Další verze hry jmé-
nem Angry Birds season je aktualizována,
když se blíží nějaký svátek, a tak zde nachá-
zíme tematické levely Vánoc, Velikonoc, Hal-
loweenu a dalších podobných událostí. Jinou
verzí je například Angry Birds Rio – podle ani-
movaného filmu Rio, kde podle příběhu osvo-
bozují exotické ptáčky z klece a jejich nepří-
atelé jsou tentokrát opice. Nejnovější verzí je
Angry Bird space, která se odehrává ve ves-
míru, zajímavé je využití fyzikálních zákonů
ve vesmíru a gravitačního pole planetek, které
umožní nový rozměr hraní. Dnes lze hrát i dal-
ší verze v rámci různých reklamních akcí a sa-

možřejmě nesmíme zapomenout na Facebook,
kde nesmí nic chybět.

A proč zrovna zelená prasátka? V době vývoje
zrovna řádil virus prasečí chřipky, a tak se hra
nese v duchu vyhubit prasečí nákazu. Možná
nebude zas taková náhoda, že jejich nepří-
atelé jsou ptáci (nebo se na tu ptačí už zapo-
mnělo). Tato hra se stala legendou během pár
let a troufnu si říct, že je to nejhranější hra na
mobilních telefonech, pokud nebudou počítat
hada. Ale možná že i toho jednou překoná.

-Pavliška-

FLOGGING MOLLY

Šedá záclona deště se promění v stříbrné sklo. A pak to uvidíte. Bílé běhy a za nimi dalekou zelenou krajinu v rychlém soumraku. Smaragdový ostrov, země leprikonů, černého piva a jemné whiskey. Z blízkého pubu už se ozývá zvuk houslí, akordeonu

a tupé nárazy bot o dřevěnou podlahu. Proč vám tady sáhodlouze líčím obraz irského podvečera, když kapela, o které se chystám psát, pochází z amerického Los Angeles? Protože právě zvuk Irsku je to, co hudební formaci Flogging Molly odlišuje od ostatních tuctových punkrockových skupin.

Kapelu založil irský rodák Dave King, společně s kytaristou, baskytaristou a houslistkou Bridget Regan. Společně napsali a nacvičili první písničky, jako například „Black Friday Rule“ nebo „Devil's Dance Floor“. Kapela hrávala každé pondělí v baru Molly Malone's, zde také získala svůj název. Původní kytarista a baskytarista odešli, když skupina dostala nabídku na natočení desky, Dave s Bridget proto

začali hledat nové členy, a tak vznikla současně sedmičlenná kapela Flogging Molly.

Hudba, kterou tvoří, je netradiční směsí typických irských tónů a klasického energického punkrocku. Písňe se celkově pohybují od pirátských rytmů až po folkové baladické melodie, většinou o životě, smrti, lásce, alkoholu, politice a katolické církvi. Texty často provokují, vždycky je z nich ale cítit vlastnenectví Davea Kinga a jeho láska k vlastním kořenům. Doposud vydali pět studiových alb, první, Swagger, z roku 2000 a poslední, Speed of Darkness, z roku 2011. Letos je také můžete vidět na festivalu Rock For People, kde naživo předvedou své umění.

-Sam-

LOOKBOOK.NU

Lookbook.nu je stránka, kam lidé z různých koutů světa, zveřejňují své každodenní outfity (celkově sladěné oblečení). Stránku již nějakou dobu sleduji a zrovna nedávno jsem narazila na slečnu, která si říká jednoduše ZUZANA. Pochází z Prahy, ale nyní žije v Amsterdamu, je jí dvacet tři let a věnuje se i blogování. Některé z jejich outfitů se mi líbí a některé ne, ale to, co mě uchvátilo, je provedení fotografií, a proto vám to tu vlastně píši. Adresa je lookbook.nu/zuzana

-YumeOokami-

Knihy od tohoto autora vás hned na první pohled překvapí svými názvy. První dílo Roberta Fulghuma se jmenuje „Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce: neobyčejné přemýšlení o obyčejných věcech“. Knihu mi doporučil kamarád a já z ní byla nadšená hned po přečtení první stránky. Třetí kniha se nazývá „Ach jo aneb Některé postřehy z obou stran ledničky“. A já vám dnes povím něco o druhém titulu, který zrovna čtu.

Nejdříve bych vás však měla seznámit s autorem a jeho záměrem. Robert Fulghum prošel řadou různých životních zkušeností. Byl kovbojem, barmanem, folklorním zpěvákem, učitelem kreslení... Sám o sobě nejraději říká, že je filozofem, ale filozofem lidovým, přemýšlejícím o těch neobyčejnějších lidských věcech. Působil také jako protestantský pastor a jeho zamyšlení nad běžnými věcmi vznikala původně pro kázání v kostele. Drobné příběhy, úvahy, zamyšlení a filozofické postřehy z každodenního života nejdříve zapisoval a vkládal do šuplíku, jak píše v prvním díle.

Celé dílo se skládá z těchto příběhů a úvah, které většinou nepřesáhnou dvě stránky, takže je kniha velmi čtivá. Nezatěžuje vás sáhodlouhými texty, které než přelouskáte, tak vás bolí hlava. Dává vám jistě podněty k zamyšlení a to velmi nenásilnou cestou. Je jen na vás, co si z knihy vezmete, čím vás poučí. Také zde najdete vtipné pasáže, nad kterými se zastavíte a musíte se zasmát. Dám vám příklad: „Jak si jistě vzpomenete, Bůh pozval starého Mojžíše na vrchol vysoké hory uprostřed pouště a dal mu nějaké bytelné kamenné taháky s dost závažnými myšlenkami. Příkázání. Bůh neřekl: „Tady je deset docela rozumných nápadů, přemýšlejte o tom.“ Kdepak – byla to příkázání. Chovej se podle toho, nebo si nes následky.“ Myslím si, že tato kniha je pro všechny, kteří se rádi zasmějí a rádi nad životem uvažují.

-MišCA-

Vocaloid, hlas co zazpívá cokoliv

Po dlouhé časy patřil vokál v hudbě výhradně lidskému hlasu. Ale jako většina hudebních nástrojů v dnešní době získal svoji elektronickou podobu. Japonská firma Yamaha v rámci hudebního zaměření odstartovala v roce 2000 projekt Vocaloid a vyvinula hudební syntezátor, který nejen dokázal vytvořit melodii, ale i slova.

PRVNÍ VOCALOIDY

O tři roky později už byly na světě první dva Vocaloidy, Leon a Lola, které v oblasti technologie sklídily obrovský úspěch. Bohužel, na trh se jim prorazit nepodařilo, protože pro obyčejné posluchače samotný umělý strojový hlas nebyl příliš lákavý. Vývojáři proto začali navrhovat pro své nové Vocaloidy kromě jmen i image, která by je dostala víc do podvědomí, a také začala vytvářet barvu hlasu podle skutečných zpěváků. Díky tomu vznikla například Miriam (podle britské zpěvačky Miriam Stockley), ale také hlavně Meiko a Kaito (podle japonských zpěváků Meiko Haigó a Naoto Fúgy), kteří se dostali do velké obliby právě v Japonsku.

KDO JE HATSUNE MIKU?

Kdo někdy o Vocaloidech slyšel, zaručeně slyšel její jméno. Po úspěchu programu Vocaloid přišel Vocaloid 2 a s novou technologií se podařilo vytvořit hlas, jenž zněl oproti předchozím daleko lépe a víc věrně. A tak vznikla legenda Vocaloidů č. 1 - Hatsune Miku, dívka s dlouhými modrými vlasy a hlasem s dovedností zazpívat pro člověka těžko vyzpívatelné výšky. V Japonsku sklídila obrovský ohlas a za nedlouho se proslavila skoro po celém světě díky serverům Youtube a Nico Nico Douga. Nedlouho po ní vyšla dvojčata Kagamine Rin a Len, zastupující dětský hlas, a Megurine Luka, která ovládá kromě japonštiny také angličtinu. Dále se dostaly do podvědomí Gackpoid, neboli Kamui Gakupo, který byl vytvořen podle J-rockového zpěváka Gackta, a Megpoid Gumi, jež vyniká skoro realistickým hlasem a navíc její předlohou byla postava z anime Macross Frontier, Ranka Lee a její dabérka Megumi Nakajima.

PRINCIP VOCALOIDŮ

Jak už jsem zprvu zmínila, jde o program, co dokáže kromě samotné melodie vytvářet i slova. První Vocaloidy zpívaly v angličtině, ale vytvořit tón zřetelný a zároveň čistý bylo velice náročné. Proto japonské Vocaloidy měly mezi skladateli větší úspěch už jen z důvodu, že slabiková struktura japonského jazyka se dala snadněji ovládat a upravovat. Po vydání programu a úvodního dema šly jednotlivé verze na trh, kde si je mohl kdokoliv koupit a začít vytvářet vlastní hudbu. Tohoto úkolu se zhostily různé hudební skupiny a studia, která profesionálně nahrávají hudbu a vydávají celá alba, ale i anonymní jednotlivci, používající hudební podklady a stylizují je pro různé Vocaloidy.

ŽÁNŘ A JAZYK

Pokud jde o žánr hudby, jsou Vocaloidy schopny zazpívat téměř cokoliv. Ale nejčastěji se setkáte s žánry Pop, Rock, Dance a Electro, i když většina vocaloidních písniček má svůj specifický styl, občas jde i o alternativní směr. Některé Vocaloidy byly navrženy speciálně pro určitý žánr, jako například Prima a Tonio pro klasickou a operní hudbu. Jiné zas oproti tomu jsou navrženy, aby zpívaly ve specifickém jazyce. Kromě nejrozšířenější japonštiny a angličtiny dokážou zpívat v korejštině (SeeU), ve španělštině (Clara a Bruno) a připravuje se i čínská Vocaloidka.

KOLIK JICH JE?

Oficiálních Vocaloidů je kolem 35 a stále vycházejí nové. Díky úspěchu předchozí verze nedávno vyšel Vocaloid 3, který při správném použití zní již velice realisticky a díky němu se populární Vocaloidy z 1. a 2. série dočkaly vylepšení. Ale kromě oficiálních vznikla i spousta neoficiálních, fanouškovských postav a hlasů, jde jednoduše o obměny oficiálních postav. Dále bych zmínila projekt Utau, zahrnující stovky roztodivných rádob Vocaloidů, které si může vytvořit kdokoliv, ovšem většina nezní moc dobře. Přesto se některé z nich proslavily, například Kasane Teto se svým roztodivným hlasem, se dokázala protlačit do podvědomí mezi skutečné Vocaloidy. Pokud si vzpomínáte na Nyan Cat (taková ta podivná kočka v toustu, vypouštějící duhu a zpívá otravnou melodii), tak její hlas byl vytvořen právě pomocí Utau pojmenované Momone Momo, i když na originální námět byla použita Hatsune Miku.

PÍSNĚ, KTERÉ VOCALOIDY PROSLAVILY

Je spousta originálních vocaloidních písní. Ty nejznámější jsou přezpívané většinou Vocaloidů, například Love is War, Melt, Cantarella, Metldown a duety Magnet a Matryoshka, které mají většinou i specifické klipy a ilustrace pro danou píseň. Dále jsou pak příběhové klipy, odvypravující nějaký příběh jako trilogie Synchronicity, Story of Evil a Clockwork Lullaby. Jedna z velmi populárních se jmenuje Benzene series, což je série písní pojmenovaných po prvcích jako Benzen, Toluén a Paradichlorobenzen, ve kterých se zpívá o všem možném, ale postrádají jakýkoliv smysl. Podobně šílený videoklip s ještě šílenější hudbou je Fear garden, kde malá Rin zpívá o tom, jak doma pěstuje ruce svých přátel v květináči. Hvězdná Hatsune Miku se především proslavila písní Levan Polkka (obdoba finské polky od skupiny Loituma), kde si pohazuje a točí s pórkem, a taky písní Popipo s charakteristickým tanečkem, kde zpívá o zeleninovém džusu.

ZÁVĚREM

Vocaloidy jsou vlastně herci tisíce rolí. Ať už jde o milostný příběh mezi Kaitem a Miku nebo o legendu o samurajovi Gakupovi, či snad romantický duet mezi Rin a Lenem. O boji se schizofrenní osobností Megpoid Gumi nebo konečkonců jedna velká bláznovina úplně o ničem. Ve světě Vocaloidů je vše možné. A i když vám jejich zpěv na poprvé nesedne, možná vás dostanou právě tímhle.

-Pavliska-

VELKÁ ZÁHADA

aneb

Kdo poslal vepřovou hlavu

Pátek byl pro celou školu významným dnem, jak učitelé, tak i žáci na něj čekali s nedočkavostí již od pondělí.

Byl to vlastně takový koloběh, pro osazenstvo sborovny to znamenalo konec nervování a začátek dva dny trvajících blahobytného nicnedělání, jež pro ně nadcházející víkend znamenal. Pro nešťastníky v lavicích měl tento den příchuť svátku. Vždyť po čtyřech perných dnech zase nastává čas ponocování u televize a ranního polehávání. Pro internované v domovech mládeže v Krásné Lípě tak i v Půlkulatem ovládaných Mikulášovicích tento svátek začínal již čtvrtčním příchodem na internát. Zahajoval se totiž generální úklid a balilo se. Vyhladovělí a zdeptaní po duševní strážce, byla to jediná šance, jak se vymknout z moci uzurpátorů Šaška, Leinwebera, zvaného též Petka, a ☞ (grafický znak pro znázornění Půlkulata).

Prchali pátečním jitrem ověnění taškami, vyzbrojení vydatnou svačinou, kterou jim nachystaly kuchařky na cestu do školy, aby naposledy v tomto týdnu usedli do školních škamen, protrpěli těch pár hodin a posléze se vrhli na nádraží a vlaky či autobusy. Vraceli se ke svým rodinám vstřícnými sobotními zážitky a dobrodružstvím.

Jenže škola je škola, ta má do holubníku hodně daleko. Vyučující se snažili mermomocí prosadit svůj vliv, a tak bez ohledu, zda je pátek nebo není, hustili vědomosti do svých svěřenců. Zkoušelo se, psaly se písemky. Nebylo to věru jednoduché, pro studenty dojíždějící z jiných krajů to bylo tím horší, že domů se dostávali pozdě večer. Jediná šance pro ně byla opustit školu před jedenáctou hodinou, protože to odjížděl z Rumburku poslední solidní, ke všemu ještě spěšný vlak!

To ovšem ředitel a nejvíc jeho zástupce věrný nohsled soudruh Bílek viděli neradi, to byla sůl do jejich očí, a proto také zásadně bojovali proti předčasnému uvolňování (což bylo v rozkolu se školním řádem) a rozhodně tyto úniky potírali.

Málo byly platné hrozby a výhružky. Vidina o pár hodin prodlouženého víkendu byla silnější, a tak se pátek co pátek prchalo, lhalo třídnímu, že došlo v rodině k živelným pohromám a neštěstím, pokud nezabralo ani to, pak už pomohl jen dr. Krýba svým razítkem či omluvenkou.

Nejhorší byly dvě poslední hodiny. Ten čas byli všichni jako na trní, každé oko sledovalo pohyb vteřinové ručičky a uši netrpělivě očekávaly vysvobozující zvonění.

Přišel zase jeden takový pátek, stejný jako každý jiný. Když byli naši hrdinové v půlce čtvrtého ročníku stala se neuvěřitelná věc. Nebylo tradicí nebo vlastně stávalo se jen zřídka kdy, že došel někomu do školy balík doručený poš-

tu, natož adresovaný celé třídě. Právě onoho pátku, kdy se již všichni viděli doma, o malé přestávce nečekán vstoupil do třídy zástupce ředitele soudruh Bílek, též s titulem jde soudruh Bíle nebo příznačnou přezdívku Robot. Mlčky ukázal prstem na jednoho z kolektivů a procedil skrze zuby: „TY!“ a odvedl si ho s sebou. Stávalo se to od času, že takto náhodně vybraného nešťastníka pak použil na nepopulární práce a úklid, proto to nevzbudilo žádné překvapení. Co však vzbudilo překvapení, bylo to, že za malý okamžik se dostavil vyčerpaný mladík zpět nesa hromadu zmačkaných papírů v náručí, z níž vyčnívala papírová krabice. Nosič nebyl schopen slova. Tím spíš se kolem něho seběhl dav zvědavců. Všichni nevěřícně zírali do krabice, kde si v klidu ležerně lebedila prasečí hlava. Byla to hlava uříznutá nebohému vepři, tak jako to vidáme ve výlohách řeznictví. Všichni byli v šoku.

„To nám přišlo poštu,“ pronesl nosič, „doručili to do sborovny.“ Stále držel krabici a potom ji pomalu položil na první lavici. Otazník se začal pomalu vznášet nad hlavami. Jeden se nevěřícně díval na druhého.

Pomaloučku ozývaly výrazy obdivu, vzdechy a slova vytržení: „Ooooh! To snad né!“

Zprvu snad bylo možno tento kousek považovat za šprým někomu ze samotné třídy, avšak zatím se nikdo neráčil přiznat a tím spíše tato věc začínala být záhadou.

Ještě záhadnější to bylo po nalezení lístku uvnitř krabice s textem (pozn. aut.: tento text je uchován v plném znění u Imbuse), to už nám zamotalo hlavy úplně, jména příslušníků S. G. R.

Proč?

Kdo to jen mohl poslat?

Adresa odesílatele na obalu byla k nerozluštění a razítko nečitelné, o to větší to začínala být záhada.

Začínala se množit podezření, dohady a domněnky.

Nejpříjemnější bylo vysvětlení, že se jedná o recesi některé ctitelky naší třídy. Další domněnka byla, že to zasílá naše bývalá třídní, toho času na mateřské dovolené, protože žije v současné době na Slovensku, kde je sezóna masopustů, což by objasňovalo původ vepřové hlavy. To, že by šlo koupit hlavu v řeznictví legální cestou, nepřipadalo nikomu pravděpodobné.

Část třídy začala sýčkovat, že nám to podstrčila sama

sborovna, jako výstrahu před blížící se maturitou, protože nekázeň byla čím dál tím větší! Několik pověřivých to vzalo skutečně vážně, ty ještě více utvrdil mystik Imbus, který prý četl v nějaké knížce, že ve starověku skutečně po takovém varování následovalo vypálení vesnice.

Dohady začaly být čím dál tím nesmyslnější a fantastičtější. vzdalovaly se pravdě dál a dál. Poslední hodina skončila, místo aby se třída rozutekla do všech světových stran, zmlkle se skupinka mající ve svém středu papírovou krabici s dárkem loudala k nádraží, meditující nad nerudovským tématem „kam s ní“.

Už proto, že to byl materiál podléhající zkáze, bylo nutno vyslovit odpověď na tuto otázku co nejdříve.

Během chvíle se zvěst o prasečím rypáku rozkřikla po celé škole a tak, kdo mohl, hnal se za senzací a chtěl ji vidět.

Bylo rozhodnuto, hlavu si vezme domů na víkend někdo z místních, táhnout ji stovky kilometrů vlakem bylo nepřijatelné.

Potom se bude pátrat dál. Pondělí moudřejší pátku.

Plní dojmů a vepřové hlavy se polygraphově rozjeli domů.

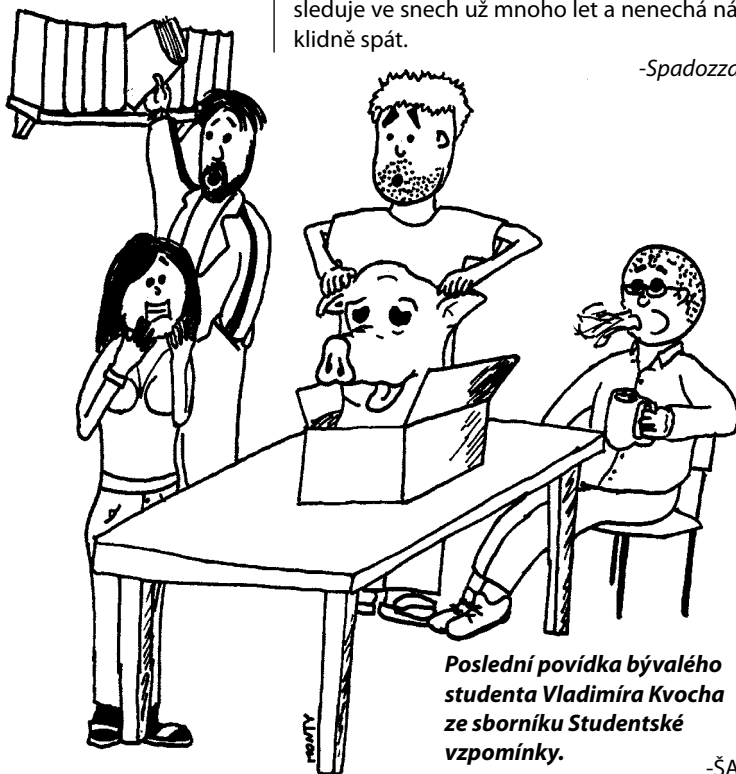
Naposledy spatřili její samolibý výraz na lavičce na nádraží, kde zůstala ležet i se svým obalem.

Lehkomyslní šenovani je tam zanechali na pospas rumburským nenechavcům. Sami šli radši do nádražního bufetu na pivo, aby ulehčili svědomí.

Mezitím se našeho daru zmocnily ruce některého z hladových cikánských dětí nebo krátkozrakého důchodce, kterého přivábil zápach masa.

Tak jsme pozbyli našeho talismanu a s ním se ztratilo i jakékoliv vysvětlení o původu nebo adrese oné vepřové hlavičky, která nás pronásleduje ve snech už mnoho let a nenechá nás klidně spát.

-Spadozza-

Poslední povídka bývalého studenta Vladimíra Kvocha ze sborníku *Studentské vzpomínky*.

TRUCK TRIAL

Tak nám za chvíli začne duben a na stránkách www.trucktrial.cz se objevily první termíny tohoto úžasného sportu. Všechny příznivce a zaryté fanoušky, jako jsem já, zvů. Těm, co nevědí, co je Truck Trial, se to pokusím vyjasnit.

Truck Trial je automobilový sport, ve kterém automobily (v kategoriích S1, S2, S3, S4, S5, P1 a P2) překonávají přírodní nebo uměle vytvořené překážky, které někdy vypadají nepřekonatelně! Aby to nebylo jen takové ježdění po kopečkách, vůz musí projet brankou, což jsou dvě laťky zatlučené v zemi, z čehož jedna má bíle značený konec. Tuto značenou laťku musí mít vůz při průjezdu brankou vždy na levé straně (je jedno, jestli couvá nebo jede dopředu). Když řidič neprojde brankou, dotkne se, vyvrátí a nebo dokonce zlomí laťku, jsou to trestné body. Trestné body mohou také získat, pokud řidič nestihne projet celou sekci v časovém limitu, změnil-li šestkrát směr jízdy mezi dvěma brankovými poli, přetřel-li hraniční pásku nebo opustil-li sekci čas-

ťí obrys vozidla. Posádka s nejmenším počtem trestných bodů se stává vítězem dne. Sekce je vyznačený prostor, ve kterém se auto pohybuje a nesmí ho opustit. Pokud se jako divák Truck Trialu zúčastníte, budete slyšet slovo „mlíko“, kterému asi nebudete rozumět. Mlíko se říká pásce, která značí hranici sekce. Dnes se již používají normální pásy. Třeba pruhovaná, taková, kterou používá policie, když si značí místo s ne moc hezky vypadající mrtvolou, a nebo taková žlutá s logem hlavního sponzora

nebo místního autodopravce. Z vás, čtenářů, si minimum bude pamatovat mléko balené v sáčcích. A právě tyto sáčky byly předtím, než se v mlékárnách naplnily, spojené dohromady a tvořily vlastně takovou pásku. No a těmito sáčky se právě značily sekce. A pojmenování „mlíko“ se dochovalo až dodnes a nikdo neřekne pásce jinak. Sekci je samozřejmě víc a vozidla se mezi nimi střídají. Ještě ke kategoriím: trochu povysvětlím nesrozumitelná čísla a písmenka. Do kategorií se rozdělují vozidla podle počtu náprav a podle rozvoru a rozchodu vozidla. A konkrétní vozy:

- S1 - MB Unimog, Tatra 805
 - S2 - MB Unimog, IFA W50, Avia, Praga, Viza ROSS
 - S3 - Tatra 138, Praga V3S, Liaz, Viza ROSS
 - S4 - Tatra 813 a 815 6x6, Ural
 - S5 - Tatra 813 8x8
- P1 a P2 jsou kategorie malých a velkých unikátních prototypů, kdy každý z vozů je originál. Určitě má každý svůj vkus ale podle mě je nejzajímavější katego-

rie S5. To je nepopsatelná krása a pohled. Tatrovka jede přes kotár, polonápravy se prohýbají Tatra jede jede...jedna náprava ve vzduchu, druhá náprava ve vzduchu, ještě chvíli.. DŽÁCH! Celé monstrum se překlopí na předeck a jede dál. Tohle vše je doprovázené ohlušujícím řevem motorů, smradem občas spálené spojky a pohlednými děvčaty. Ano, čtete správně. I když to vypadá ryze na pánský sport, budete překvapeni, kolik osob něžného pohlaví se přijede podívat, ať už s přítelem, manželem, kamarádem, bratrem nebo samy. A kolikrát je to hezčí pohled než na Rosse, co hází salto z kopce dolů. Samozřejmě se dá na každém závodě koupit nějaký ten dlabanec a dá se zapít pivkem a nebo točenou limonádou (kofolu mají taky, ale nechci dělat až tak velkou reklamu). závody probíhají vždy o víkend, a tak se nemusíte bát, že byste zameškali školu. A s nějakou tou cestou tam a zpět je to zábava na celý den. Takže pokud vás toto zajímá, přijďte se podívat, opravdu to stojí za to. Koukat se je vždycky na co a vtipní moderátoři svými hláškami zlepšují náladu již tak dokonalého závodu.

-Monty-

Fejsko, FB, Atlas hub - to vše je Facebook

Facebook je mezi generacemi známá sociální síť. Jedněmi zatracovaná, jinými milovaná. Sociální síť, která neustále prochází změnami co do funkcí i do svého vzhledu, což někteří chválí, jiní proklínají. Neustálé změny umožňují nejen lepší užívání, ale také způsobují funkční problémy. Každý se s tím popere po svém a až ze začátku nadává, časem si zvykne. Nikdo proto neruší svůj profil.

Facebook spojuje lidi po celém světě, umožňuje komunikaci v reálném čase, ukládání fotografií i videí.

Je to velké plus pro rodiny, které jsou od sebe vzdáleny daleko, můžeme tak vědět, co naši blízcí podnikají. Na druhou stranu je to však i velké minus - Facebook s sebou nese i to nebezpečí, že pokud zveřejňujeme soukromé fotografie, mohou být zneužity. V dnešní

době je v podstatě nebezpečné vše, avšak Facebook asi nejvíce. Dáte na internet svou fotografii a už se vezete. Však mi to neublíží, říkáte si, ale kdokoli se může nabourat na váš profil, komukoli cokoli napsat a odnesete to vy. Zveřejnili jste fotku, vyplnili bydliště, někteří i mobilní číslo. Uživatelé nedbají na to, co vše to s sebou nese, a prozradí i heslo od alarmu. Nemluvě o tom, že to dává velkou šanci i mnohým individuům. Můžete být vytipováni úchyly, kteří si vás vyberou jako z jídelního lístku. Tahle je velká, tahle tlustá, tahle tenká, hmm, ta je hezká, ta by šla, já a má tu uvedeně bydliště, dokonce i telefonní číslo... Hned je novinka na první stránky novin či do hlavního vysílacího času televize. Hrozí i jiné nebezpečí. Oznámíte akci, neskryjete ji před veřejností, a pak se vám z párty stane veřejná manifestace. Abych ale nevynášel jen zápory, jsou tu samozřejmě i klady.

Máte přátele, co se odstěhovali na druhý konec republiky, popř. někoho z rodiny, kterým se narodilo miminko? FB je dobrý zpravodaj, máme měsíc a kakáme napevno, máme čtyři měsíce a první zub, máme osm měsíců a běháme maratón, a tak to jde stále dál a vy jste dítěte ještě ani neviděli. Ano, je to plus, víme,

co se děje. Ale! Nebylo by lepší osobně si poklábosit u kafe, piva nebo kofoly a s dítětem provádět přemety a hrát si na letadlo? Bylo, ale bez FB by nebyl ten zpravodaj.

Návodů, jak si zabezpečit profil, co uvádět a neuvádět, je hodně. Každý si nějaký můžeme najít. Dle mého názoru je Facebook dobrá sociální síť pro ty, kdo vědí, jak na to. Pro ty, kteří ho berou jako komunikátor s rodinou, přáteli a kamarády, s kterými bohužel nemůžou být. Je to výborný pomocník, takový mnohem lepší e-mail, určitě levnější než-li Česká pošta.

To, že nabízí různé hry a další zabíječe času, je vedlejší, každý si určitě vybere, co se mu hodí. Statusy, otázky nepřiberebného množství, vzkazy, chat... Široká nabídka, se neustále zvětšuje. Ne vždy se jí ale podaří vyvojit, uvést do správné funkčnosti a pak nefunguje ani to, co před inovací šlapalo jak hodinky. Ale některé změny opravdu stojí za to.

Řekl bych to skoro jako v té reklamě: „Kupte si je, všude je maj!“ Vytvořte profil, vyzkoušejte, co a jak, připojte se můžete již prakticky kdekoliv. Doba jde dopředu a profil můžete zrušit kdykoli, ale jak jsem již zmiňoval, málokdo to udělá.

-Fry-

Autorem komiksu „Schůzka s vlkem“ je Andrew a „O Chichibiovi“ T. Hlaváčová ze 2. S.

PERLIČKY

► Paní učitelka Šabatová se rozčiluje u slohových prací: „To přepíšeš, ti říkám, píšeš jako tvoje babička!“

► Láďa Dušík se hlásí: „Paní učitelko můžu prosím zvednou mobil? Mně už potřeby volá neznámý číslo.“
P. uč. Šabatová: „A jak to víš Láďo, když máš mobil v hodině vypnutý?“

► V té samé hodině českého jazyka paní uč. Šabatová: „Tak a už dost! Všichni okamžitě vypněte teď hned mobily!“

Adam Nebeský: „Já nemůžu, paní učitelko. Já bych musel jít nejdřív k vám.“

(Paní učitelka Šabatová měla zabavený Adamův mobil u sebe na stole.)

► V hodině českého jazyka se rozdávají žákům slohové práce.

Paní uč. Šabatová: „Kdo nemá písemnou práci, zvedne ruku.“

Pavel Kudrmann: „Já, ale odevzdával jsem ji jako všichni ostatní.“

Paní uč. Šabatová: „Tak já nevím, kde je.“

Pavel Kudrmann: „Jé. Paní učitelko, já se omlouvám. Já ji mám tady u sebe.“

Paní uč. Šabatová: „Ty, já tě zakopu sto sáhů pod zem asi.“

-Chucky-

► O hodině českého jazyka zvoni žákovi 4. S mobilní telefon.

Paní Šabatová: „Jak ti může zvonit vypnutý mobil. To máš nějaký z Marsu, ne?“

Žák 4. S: „Ne, z dovozu.“

-Chucky-

K	O	U	P	Á	N	Í	P	Ř	E	J	L	U
Í	E	E	Č	O	T	O	L	O	K	O	U	Č
N	P	M	U	Í	Ř	Á	Z	E	N	V	N	E
B	R	K	N	Á	K	M	O	L	O	K	A	N
Y	Á	Á	D	O	P	R	O	Á	Z	Y	P	Í
R	Z	C	R	D	L	V	N	B	Y	T	A	A
N	D	A	Q	U	A	P	A	R	K	E	R	V
I	N	P	O	N	V	Á	N	Ý	V	L	K	A
H	I	S	T	N	I	R	U	L	A	Ý	Y	B
O	N	P	É	L	T	K	K	E	L	V	N	Á
T	Y	Z	L	É	S	Y	S	L	P	U	N	Z
A	A	Í	Č	K	E	M	P	O	V	Á	N	Í
B	K	A	!	X	F	T	Á	R	A	P	E	R

nanuk, rok, září, párky, kolo, léto, batoh, čundr, brýle, plavky, bazén, učení, reparát, volno, zábava, kolotoče, lunapark, spacák, kempování, prázdniny, festival, výlety, ZOO, aquapark, rybník, koupání

Tajenka:.....

-MišCA-

V Rumburku dne 15. března 2012

Milá Petro,

chtěl bych se Ti z hloubi srdce omluvit za mé špatné a nepochybně velmi dětinské chování. Byl to momentální zkrat v mém dosavadním klidném a sečtělém životě. Můžeš mi věřit, že když jsem sundával tvůj střevíc z té sametové nožky, v duchu jsem si říkal, proč to dělám. Žel bohu, démon pokušení byl silnější. Nerad bych, aby tento incident přihodil polínko zástě do našeho plamene přátelství. Když jsem dnes viděl Tvůj zoufalý výraz v očích, tvou touhu mi vpálit jednu mezi oči, řekl jsem si, už nikdy víc. Pevně věřím, že na Tvé tváři spatřím jen úsměv, co je jasnější než polární záře či rosa na lilii ve světle jarního rozbřesku.

Čestně Ti slibuji, že Ti budu jako přítel vždy nápomocen a ztrestám všechny, co ukřivdí Tobě či tvým pantoflím. Přijmi jako omluvu pozvání do zmrzliny zde u školy. Pokud ji hygiena znovu otevře. Nabídka se dá přesunout do dalšího týdne, nikoli však měsíce.

Nyní jsem si dovolil napsat ti pár řádků poezie, abys věděla, co pro mě náš dosavadní vztah znamená:

Tvůj pantofel ze schodů jsem hodil.

Teď už vím, že na kraj světa
bych se pro něj brodil.

Za svůj čin, tluču se do hlavy.

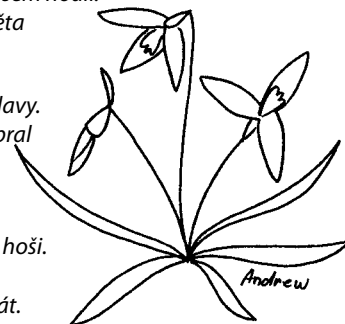
Že jsem ten papuč, nesebral
z podlahy.

Ten druhý skončil v koši.

Nedělej to, vole, říkali mi hoši.

Proto ti teď musím psát.

I když mám už dávno spát.

S uctivým pozdravem Michal Rosenkranc

Poslední zvonění 4. S a 4. P

Dnešní specialita: Polygrafka v octové zálivce

Je teprve sedm hodin ráno a už slyším za okny hvízdání píšťálek a rámus. Ach, poslední zvonění je opět tu a s ním přichází obvyklá atmosféra veselí a oslavy konce školního roku, tedy pro maturanty. Pro nás ostatní to znamená varování, obléknout si něco starého a nejlépe nastavit tváře a raději se nechat pomalovat od rtěnky než se bránit a schytat pořádnou dávku voňavek, octu a dalších překvapení, co si pro nás letos přichystali. Jsem ráda, že jsem intrácké dítě, a tak se i letos vyhnu útoku u nádraží a při příchodu do školy. První dvě hodiny máme přednášku, ale bohužel už při vstupu do třídy cítím nepříjemný odér lidí, co to už více či méně schytali venku. Během přednášky se chodbou ozývalo hrůzostrašné dunění a hvízdání, při kterém tuha

kvůli v žilách. Celé dvě hodiny úspěšně odrážel útoky náš statečný dozor, bohužel po skončení si na nás počkali a parádně nás všechny skropili. Na další hodinu jsme již značně přiotrávení nevyvětratelným oděrem a už jen bezmocně přijímáme útok druhé vlny. Polovina třídy značně nadává, druhá vymýšlí neprokonatelnou pomstu. Autorita, která přišla do hodiny poté, co zhlédla spoušť na chodbě, je též dosti rozladěná (a to ještě neviděla své auto). A tak si z tohoto školního dne odneseme mnoho vědomostí tak maximálně bolehav, spoustu nevypratelných fleků a báječnou octovou příchutí.

-Pavliška-

